

Kurt Brand

PLAMENY NAD BADUNEM

PERRY RHODAN185

Přeložil Jaroslav Kuřák

Byl jasný den a presto nebe plné hvězd!

Světlo malého rudého slunce Thoma nestačilo potlačit záři mnoha tisíců vzdálených sluncí. Nebe se třpytilo a zářilo. Centrální sektor Galaxie připomínal hvězdné moře.

Tak vypadala denní obloha nad Badunem a tím pádem i nad Lordstownem, jediném městě na Badunu. V jeho zdech bydlelo čtyřicet tisíc lidí, ale ti hvězdné obloze nad hlavami nevěnovali pozornost, protože na to neměli čas.

Služba je příliš vyčerpávala a Lord Kositch Abro jim ani nedal příležitost myslet na cokoliv jiného než na službu.

Badun v soustavě Thomy nebyl planetou, ale největším z pěti měsíců, které obíhaly kolem obří planety Bell. Badun byl studený, nepřívětivý svět velikosti Marsu. Všude se jako tajemná hrozba tyčila obrovitá, holá pohoří. Byl tam také oceán - mělké moře s největší hloubkou kolem jedné stovky metrů. Do moře nevtékala žádná řeka. Na Badunu nebyla žádná řeka, alespoň na povrchu ne.

Presto se na tomto nehostinném světě usadili lidé. Během jedné stovky let tu vzniklo město Lordstown a proměnilo se v tajné centrum nespokojených Plophosanů - Neutralistů. Za to, že ho ještě nikdo neobjevil, vděčili jen a jen galaktické pozici soustavy Thoma. Skryti v moři miliónů hvězd se nemuseli obávat, že by se nad Badunem vynořily plophoské bojové lodě. Protože kdo se nevyznal v zákeřnostech této hvězdokupy, snadno tu zabloudil či dokonce zahynul.

Lordstown bylo ošklivé město, vyrostlé ze zdejší nehostinné země. Stály tu primitivní, nehezké domky, zbudované z prefabrikátů.

Obyvatelům vzhled jejich města nevalil. Nekladli na něj žádné nároky. Jejich cílem bylo převzetí moci v Galaxii a kvůli němu si dokázali odříct mnohé příjemnosti života. Vládly tu v mnohém ohledu podivné zvyky. Vojenský styl života tu měl přednost a absolutní vládu držel ve svých rukou jenom jeden muž: Lord Kositch Abro, neomezený vládce této skupiny Neutralistů.

Byl to dvoumetrový obr a přestože mu bylo 56 let, měl v sobě mladický elán. V ostře řezané tváři u něj byl nápadný orlí nos a pěstěný zrzavý vous. Oči se mu chladně třpytily a občas se v nich zvláště zajiskřilo.

Kdo se vyznal v lidech, poznal, že Lord Abro je ledově chladný fanatik, který má před očima jediný cíl. Nestrpěl lidské chyby a nedostatky a své podřízené za ně přísně trestal.

Jenom když Lord Kositch Abro promluvil, narušovalo to celkový dojem jeho osobnosti, protože mluvil ostrou, pištivou fistulkou. Obyvatelé Lordstownu si na to už zvykli a koho to překvapilo a v Lordově přítomnosti sebou překvapeně trhl, ten mohl počítat s tím, že bude odvelen někam, odkud není návratu. Lord byl ohledně svého hlasu přecitlivělý.

Badun ovládal z hradu.

Hrad byl jednou z mála skutečných budov, postavených z plastobetonu. Měl tvar podkovy, tři patra a sedm rovnoměrně rozmístěných nízkých kopulí. Jen zasvěcenci věděli, že kopule zakrývají silná energetická děla.

Hrad byl zároveň centrem Lordstownu. Nejblížší domy od něj byly vzdáleny tři sta metrů. Pro mezizónu platila přísná stavební uzávěra, aby hrad mohl být v případě potřeby skryt pod uzavřený energetický ochranný štít.

V levém křídle hradu byly umístěny Lordovy pracovní prostory.

Lord Kositch Abro před hodinou rázně ukončil akční poradou se svými kosmickými lodními kapitány a vyzval je, aby za ním přišli opět za dvě hodiny.

Sotva odešli, vydal rozkaz, že nesmí být za žádných okolností rušen. Když ho vydával, pohledem sledoval tři sipany, malé mušky, které připomínaly dvojplášňáky a jako druh zatím přežily všechny pokusy lidí o vyhubení. Abro přerušil poradou jen proto, aby tyhle sipany pozabíjel. Nenáviděl mouchy a ony nenáviděly jeho!

Věděl to, ale věděl to jenom on. Ani své dceři Mory to nesvěřil. Nikdo se nesměl dozvědět, že ho sipani nenávidějí!

Jedna moucha mu přeletěla těsně před obličejem. Bleskurychle udeřil, zasáhl ji a srazil na podlahu, kde se pak omámeně potácěla.

„Ha...!“ zvolal triumfálně, když mouchu zašlápl. „Ted’ už mě nemůžeš nenávidět!“

Zašlápl i další mouchu, skočil po třetí, minul ji a upadl, ale zůstal ležet a číhavě si ji prohlížel. Přibližovala se k němu.

„Hahaha!“ chechtal se jako šílenec, když ji chytil do dlaně a rozmáčkl. „A už jsem tady sám... já, Abro Veliký!“

Chvilí měl skloněnou hlavu a když znovu vzhlédl, šílený třpyt jeho očí zmizel a Lord se tvářil zamyšleně.

„Co jsem to vlastně chtěl udělat?“ zeptal se a udiveně se rozhlížel.

Kolem obličeje mu prolétla další moucha.

Lord vstal a pomalu přešel k velkému psacímu stolu - Lord Kositch Abro měl rád všechno, co bylo velké — a našel ručně psanou poznámku.

„Aha, to je ono,“ řekl si a zapnul videofonní spojení.

„Eutene, chci mluvit s dcerou!“

Euten byl Lordův adjutant.

Abro dumal. Proč jsem poslal velitele lodí pryč? Ptal se sám sebe v duchu.

Sipan se mu nyní posadil vedle pravé dlaně na stůl. Lord ho odfoukl.

Portálové dveře se otevřely a do velké místnosti vstoupila štíhlá mladá žena. „Ano?“ zeptala se a ledabylé se zastavila u jeho psacího stolu.

„Mory, CC-2 přistane za tři hodiny. Chtěl jsem ti to připomenout,“ zapištěl a díval se přitom do dceřiny tváře.

Mory mu více než kdy předtím připomínala jeho nebožku ženu. Dcera podědila její krásu. Jenom dlouhé zrzavé vlasy měla po otci.

Mory Abroová byla skutečně krásná žena, bylo jí dvacet čtyři let a nebyla jenom krásná, nýbrž i chytrá. Na Badunu se říkalo, že je přímo nebezpečně chytrá.

„Takže za tři hodiny přiletí CC-2. Dobrá! Pořádně si ji prohlédnu!“

„Nedělej si velké iluze, Mory. Rhodan není typ člověka, kterému by ženská zamotala hlavu...“

„To už nech na mně, otče,“ odvětila chladně. „Smím ti připomenout Genotha? A Pladdana a Milka? Ani tobě ani nikomu z tvých lidí se nepodařilo je zvládnout. Já jsem si s nimi popovídala a hned se stali našimi přáteli.“

„Přece nemůžeš srovnávat Rhodana s těmi chlápky. Mory, uvědom si to!“

„Ženská logika nikdy nebyla stejná jako logika mužů,“ odvětila studeně. „I tady na Badunu dělá politiku žena! Já, otče! Cokoliv jsem si dosud vzala do hlavy, to jsem si prosadila. A nějaký Rhodan to nezmění.“

V takovou chvíli Lord svou dceru obdivoval.

Mory Abroová dobře věděla, jaký dělá na muže dojem, velice často cítila obdivné pohledy, které ji sledovaly. Brala to jako samozřejmost. Muži sami o sobě ji nedráždili, více ji lákaly cíle, kterých mohla jejich prostřednictvím dosáhnout. Měla velké plány. Mory Abroová patřila mezi nejvášnivější Neutralisty.

Z Abrova pohledu zmizel obdiv. „Doufám, že nechceš jít za Rhodanem v tomhle oblečení?“

Měla na sobě přiléhavou kombinézu, tak rafinovaně šitou, že by se člověk skutečně nedomníval, že má u sebe paprskomet. Ovšem Mory Abroová - bez paprskometu - to bylo naprosto nemyslitelné.

Byla vášnivý střelec, proto každý den cvičila střelbu. Ze všech střeleckých závodů posledních tří let vycházela jako vítěz.

„Tobě se moje kombinéza nelíbí?“ zeptala se.

„Nelíbí se mi jak vyzývavě v ní vypadáš!“

Usmála se.

„Díky za kompliment, otče. Ale neměj obavy, já vím, co se sluší a patří. Rhodana uvítám oblečená podle tvých představ. Jsem přece reprezentantkou Neutralistů. Mimochodem, na toho chlapa nejsem ani trochu zvědavá.“

„Co to říkáš?“ vyřeštil oči Abro. „Ty ho prostě podceňuješ! Podvracíš náš plán ještě dřív, než sem Rhodan dorazí!“

Mory ponechávalo otcovo vzrušení zcela chladnou. Lhostejně opáčila: „Čím je Perry Rhodan teď? Už není tím, čím býval. Až dorazí na Badun, bude to jenom muž, který má za patnáct dní zemřít. On, Reginald Bull, Atlan i ti ostatní!“

„Do té doby budeme mít protijed..."

„Ty tomu vážně věříš, otče? Nebo se snažíš sám sebe obelhat?"

„To by pak všechny naše záměry padly, Mory!" zapištěl a vyskočil z křesla.

„Postarala jsem se, aby tomu tak nebylo, otče. Třicet našich nejlepších agentů je na cestě k Plophosu, aby za každou cenu sehnali protijed. Tvým jménem jsem jim přikázala, aby udělali všechno pro to, abychom nejpozději během pěti dnů ten protijed měli. Až ho budeme mít, znovu začnu jednat s Rhodanem. Bude to pro něj znamenat volbu mezi životem a smrtí. A my v něm získáme jednu z nejschopnějších hlav Galaxie jako poradce!"

„Mory..." Lord Kositch Abro začal přecházet po pracovně sem a tam.

„Můj strach, že Rhodana zcela chybně odhaduješ, je stále větší. Ten člověk raději zemře než aby se tebou nechal vydírat!"

Usmála se.

„Mužská logika... kdo říká, že ho chci vydírat? Víš, kdy žena od muže získá úplně všechno? Když si muž myslí, že její zavázán. A Rhodan mi bude zavázán. Já toho pak využiju a získám od něj slib, na který čekáme..."

„Ty věříš, že dodrží slovo? Jsi blázen, Mory!" zoufale zvolal Lord.

Ona mu na to klidně řekla: „Tvé znalosti dějin jsou jak známo děravé, otče. Studovala jsem Rhodanův životopis. Ještě se nikdy nestalo, aby dané slovo nedodržel. Myslím, že ho znám líp než ty."

„Dobrá," ukončil rozhovor Abro, „prozatím ti dávám volnou ruku, i když nejsem přesvědčen, že jsi Rhodana odhadla správně. Doufám, že jsem se spletl."

„Já ti dokážu, že ses spletl, otče!"

Nemělo smysl ptát se plophoského Neutralisty Okiky, kam ten rezatý člun vlastně letí. Stejně málo smyslu by mělo protestovat, že je zavřeli do kajuty.

Rhodan, Atlan, Bully a Melbar Kasom byli odvedeni na palubu malého kulovitého křižníku. Tato loď, stará zhruba dvě stě let, byla uvnitř stejně zašlá jako zvenčí.

„Dovnitř!" řekl jim jeden Plophosan a ukázal do kajuty. Tři ozbrojení neutralisté za jejich zády dodávali těmto slovům důraz. Rhodan a jeho druzi už zjistili, jací Neutralisté vlastně jsou.

Melbar Kasom otevřel dveře kajuty. Bully se podíval dovnitř a ulevil si: „To je ale díra!"

„Kupředu!" vyzval je Plophosan a pozvedl zbraň. Tvářil se bezvýrazně. Oči měl jako kousky ledu.

Vešli do kajuty a zámek za nimi s rachotem zapadl. „Co udělají s André Noirem?" zeptal se Rhodan.

Bully nakopl starý plastický kbelík. „Co by? Taky ho odvedou na takovouhle kocábku a zavřou ho."

Melbar Kasom se pokoušel uvést do chodu palubní interkom, ale nefungoval.

Atlan seděl na podlaze a kroutil hlavou.

„Nic horšího se nám už nemohlo stát. Brzy spočítáme naše dny na prstech jedné ruky. Nebo snad myslíš, Perry, že jsme si teď nějak polepšili?"

„Na to ti odpovím teprve až budu vědět, kam nás odvázejí. Jedno je však jasné: Nechtějí nás zneškodnit. Myslím, že udělají všechno, aby sehnali protijed."

„A proč si to myslíš?"

„Když jsem byl naposledy s Noirem, ještě měl při sobě svůj buněčný aktivátor. Zatím ho nevzali ani Bullymu. Rebelové přitom dobře vědí, jak cenné jsou tyhle věcičky."

„Jsi si jistý, že ho Noir pořád ještě má?" pochyboval Atlan. „Když zvažím, jak zákeřně byli vyřazeni z boje naši mutanti, nemyslím, že by se od Neutralistů dalo čekat něco dobrého."

Rhodan se opřel o stěnu.

„Chápu jejich chování, Allane."

Bully překvapeně vzhlédl.

„Poté, co Neutralisté zjistili, že Noir disponuje silnými hypnotickými silami..." řekl a v tu chvíli se v blízkosti obra Kasoma ozvala rána.

„Hotovo, pane," oznamoval. „Nic tady nefungovalo... až na odposlouchávací zařízení. Utrhl jsem ho."

„Tak vidíte!" kývl Rhodan. „Takhle se chovají naši agenti a stejně jednali i rebelové, když Andrého Noira uspali. Každý se zabezpečuje jak nejlíp může. Dokonce se odvažují tvrdit, že tady nezůstaneme dlouho zavřeni. Řekl bych, že až člun vzlétne do vesmíru, dostaneme volnost pohybu."

„Já tě musím pořád obdivovat," kousavě poznamenal Bully. „Směl bych ti připomenout, že jsme před šestnácti dny dostali injekci s jedem, díky kterému máme teď před sebou ještě směšnejch patnáct dnů života?"

„Možná, že náš konec přijde ještě dříve, Bully," klidně opáčil Rhodan. „Ale poslechněte si to sami!"

Impulzní pohony zavly. Byl to hluk, na jaký Pozemšťané už dávno nebyli zvyklí. Let s tímhle člunem mohl znamenat čirou sebevraždu.

„To není loď, to je rakev!" podmračeně konstatoval Bully. Nikdo mu na to nic neřekl. Naslouchali vytí a dunění, které stoupalo do fortissima.

„Kasome, pokuste se vylomit dveře!" křičel Rhodan, aby ho vůbec bylo slyšet.

Silák Kasom se vrhl proti dveřím a napoprvé je vyrazil. Spadl na podlahu chodby, dveře pod sebou. Když se zvedal, ostatní už utíkali k antigravovému výtahu. Vytí a dunění motorů se zvolna měnilo v nesnesitelné ječení. Muži měli pocit, že se člun musí každou chvíli rozpadnout.

Tvář Perryho Rhodana se podobala masce. Na Bullym však bylo vidět jak je rozčilený. Atlan kontroloval paluby, které míjeli. Zatím nepotkali žádného rebela.

Pak se dostali na velitelskou chodbu před můstkem.

Melbar Kasom cítil více než kdy předtím zodpovědnost za bezpečí Perryho Rhodana a jeho přátel. Viděl jak se dvacet metrů od nich otevírají dveře. Dvěma skoky byl u nich a zabouchl je. Nechtěl riskovat, aby je někdo objevil tak blízko můstku.

I když byl tento člun starý dvě stě let, Rhodan se na jeho palubě dokonale vyznal. Zmáčkl odpovídající tlačítko a vstup na můstek se rozestoupil.

Na můstku se zdržovalo pět rebelů. V tom pekelném rámusu si ani nevšimli, že mají návštěvu.

Panoramatická obrazovka zprostředkovávala děsivý obrázek. Přes palubní rozhlas přicházelo hlášení za hlášením z jednotlivých oddělení. Člun byl na útěku!

„Kde máte výsledky zaměření!“ ječel velitel Okika.

„Distanční a energetické zaměřovače momentálně nefungují!“ křičel oslovený Plophosan.

Čtveřice Pozemšťanů stála pořád ještě mezi dveřmi, aniž by si jí někdo všiml. Pochopili, proč člun letí na maximum náhlého výkonu, prchal.

Řídil ho Okika a zdálo se, že je to skvělý pilot, který neztrácí nervy ani v nebezpečné situaci.

„Strukturální zaměření!“ zaječel kdosi. „Zatraceně, to je celá flotila! Pozemšťani!!“

„Kde jsou souřadnice?“ ozval se Okika.

Dostal je a hned z nich vyčetl, ze kterého směru flotila přiletěla.

Rhodan, Atlan, Bully a Kasom se dorozumívali pohledem.

Rhodan chtěl zneškodnit velitele, Atlan rebela u počítače a Bully Plophosana u zaměřovačů. O poslední dva Neutralisty se měl postarat Kasom. Muselo se to stát bleskurychle. Pětičlenná osádka můstku nesměla dostat příležitost informovat o přepadení posádky. Kdyby se tento plán podařil, pak by bylo jen otázkou půl hodiny, než by k nim přiletěly pozemské lodě.

Rhodan se však intuitivně otočil. Měl pocit, že už nejsou sami.

Na centrální palubě stáli další dva Plophosané. Nehnuli se z místa, ale mířili svými paprskomety do zad Pozemšťanů.

Měli jsme štěstí, pomyslel si Rhodan a pomalu se otočil zpátky. Předstíral, že ho muži v jejich zádech nezajímají. V tu chvíli si i Bully, Atlan a Melbar všimli, že něco není v pořádku. Rhodan jim dal znamení, pak pomalu vykročil k Okikovi.

Teprve pak si jich konečně všimla i osádka můstku.

„Jsou tady Pozemšťani!“ zařval Plophosan od zaměřovačích přístrojů.

„Převezměte je!“ zvolal Okika a ani se neohlédl.

Z paluby na něj křikl jeden z rebelů: „Okiko, máme je pod kontrolou!“

Rhodan, Atlan a Bully se opět dorozumívali pouhými pohledy. Když pak oba Plophosané přiběhli, aby je vyhnali z můstku, Rhodan na něj vyjel: „Zůstaneme tady! Slíbili jste nám volnost pohybu a tak držte slovo! Nebojsou Neutralisté stejní jako Vůdcovi lidé?“

Ti dva se však nenechali zaskočit.

„Ven!“ okřikl je blondák.

V tu chvíli se ozval velitel lodi:

„Nechtě je, hoši. Naše CC-2 v mžiku přejde do meziprostoru!“

Oba rebelové o něco ustoupili, nadále však mířili zbraněmi na čtveřici před sebou. Rhodan, Atlan a Bully přešli blíž k panoramatické obrazovce. Ukazovala planetu Greendoor, kterou před několika minutami opustili.

„Tak to jsme měli zase jednou kliku!“ konstatoval Bully a sledoval další atomový hřib, vyrůstající na povrchu planety.

Okika musel Bullovým slovům rozumět, protože studeně dodal: „I kdyby zničili všechny naše úkryty, stejně zvítězíme!“ Okika se ani slovem nezmínil o přilétající flotile Pozemšťanů. Ty lodě pro něj neexistovaly. „My se vrátíme. Vůdce Iratio Hondro nás podceňuje, stejně jako nás podceňujete i vy, Perry Rhodane!“

„Vaše tvrzení je nepřesné, Okiko,“ tvrdil Rhodan. „Dosud jsem vás odhadl vždycky správně, protože jak Plophosané, tak vy Neutralisté, pocházíte ze Země. Vím, jak jste nebezpeční!“

„To je dobře, že nás vidíte takhle,“ odpověděl Okika. Bude to tak dobře pro vás i pro vaše přátele.“

Rhodan se zeptal na Andrého Noira.

„Nachází se na palubě, Rhodane, a hluboce spí. Věřte, že se mu vede podle okolností. Docela dobře.“

Rhodan o tom však pochyboval.

Zaměřovač hlásil: „Pronásledují nás tři vůdcovy lodě... !“

Ale krátce nato se člun ponořil do lineárního prostoru.

Osm světelných let od soustavy Eugaul číhala vlajková loď Iratia Hondra, PLOPHOS. Dokonce ani kapitán této lodi nebyl Hondrem informován, co jej vlastně očekává. Krátce po startu z Plophosu mu Vůdce sdělil, ke kterým souřadnicím má letět. Tam měli přejít do volného pádu.

Důstojník znal svého šéfa natolik dobře, že se neopovažoval na nic ptát, přestože zprávy o ničení hnízd Neutralistů na Greendooru vyvolávaly plno otázek. Posádka Hondrova křižníku byla zaskočena. Jen málokdo tušil, že si Neutralisté zřizovali tajné základny. Proto se kapitán Landin snažil na vlastní pěst zjistit o Greendooru něco víc.

Vyhledal spojovou centrálu a pod záminkou kontroly si chtěl vyslechnout hyperkomová hlášení.

Když vešel do centrály, službu konající důstojník mu podal raport. Jenom jeden ze seržantů si ho nevěšimal. Seděl před monitorem a četl přicházející text.

Landin se postavil nad něj a četl také: Pro Vůdce Iratia Hondra. Záznam 20:08 standardního času, V.

Velitel Landin nemohl nijak zabránit, aby seržant navázal přímé spojení s Vůdcem.

„Co jste to právě udělal?“ ostře vyjel na seržanta.

„Poslechl jsem vůdcův rozkaz, pane. Hlášení, označená jako V, mají být přeměrována přímo k němu!“

„Díky!“ řekl Landin. Chut' na jisté informace mu právě zašla. Zlobil se, že ho Hondro o tomto rozkazu neinformoval. Otočil se na podpatku a vracel se na můstek.

Když vstoupil, zastihlo jej vůdcovo volání.

„Landine, zaříd'te, aby všechny paluby mezi mými prostory a výstupem z lodi číslo tři byly okamžitě evakuovány. Nechám si to za pět minut zkontrolovat svými roboty!“

„Rozkaz, Vůdce!“ stačil ještě říct Landin, když vtom to v interkomu zapraskalo. Iratio Hondro vypnul spojení.

Landin bezděčně pohlédl na hodinky. 20:20.

V tu chvíli vesmírné zaměření zachytilo loď, která se blížila k Plophosu rychlostí 0,85 rychlosti světla.

Následoval vůdcův rozkaz: „Vymout ze zaměření!“

Důstojníci si vyměňovali významné pohledy. Rádi by věděli, kdo bude ten tajemný host, kvůli kterému musely být uvolněny prostory u vstupu číslo tři, ale všichni mlčeli. Přílišná zvědavost byla nezdravá...

A pak se zmíněný vstup otevřel zvenčí! Ten, kdo přiletěl, musel znát kód a musel vlastnit klíč, kterým se vypínalo populašné signální zařízení.

Neznámý byl ve skafandru. Vstoupil do antigravové šachty, vyjel na palubu II a cílevědomě kráčel ke kajutě, do které musel vstoupit, aby se o tři další dostal až k Iratiu Hondrovi. Robotů, které cestou potkával, si nevšímal stejně jako oni jeho.

Po několika rutinních kontrolách konečně stál před středně velkým, podsaditým Vůdcem, který mlčky čekal za psacím stolem a chladně si prohlížel příchozího. Za jeho zády stáli dva strážní roboti. Před Vůdcem se zastavil Alfréd Jiggers, nejlepší agent Iratia Hondra.

„Jste přesný, Jiggersi,“ konstatoval Hondro. Sáhl doleva a když znovu zvedl ruku, držel v ní obvyklou injekční pistoli.

„Raději si tu injekci dejte sám,“ řekl a sardonicky se zasmál.

Pro Alfréda Jiggerse to dnes byl osmadvacátý den. Toto sérum zadrží účinek jedu, který v sobě nosil, o další měsíc.

Křečovitě se usmál a vyhrnul si rukáv kombinézy.

„Jiggersi, pospěšte si. Dnes mám ještě méně času než kdy předtím. Jistě dobře víte, že do naší oblasti vletly silné svazky Pozemšťanů. Rád bych se opět zdržoval na Plophosu, až se ti arogantní vetřelci vynoří nad naší planetou. A to bude zakrátko. Takže?“

„Mám seznam, na kterém je vše, co budu potřebovat, Vůdce.“

Hondro si jeho seznamu nevšímal.

„Jak dlouho to bude touto formou pokračovat, Jiggersi?" namítl ostře. „Vydal jsem vám přece prostředek, který se výtečně hodí k rozvazování jazyků zarpulitých Neutralistu!" Hondro mluvil o onom strašlivém jedu.

„Použili jsme ho, pane. Použili jsme ho na Neutralistech, kteří by měli znát úkryt Lorda Abroa, ale nemohli nic prozradit. Protože poslední tranzici k jeho úkrytu řídí počítač. Myslím, že žádný z velitelů rebelů netuší, jaký směr jeho loď nabírá v lineárním prostoru."

„Ale to lze přece zjistit pomocí reliéfního zaměřovače! Na něm lze odečíst cílovou hvězdu! Jiggersi, co je tohle za hloupé výmluvy?"

„Jakmile palubní počítač převezme řízení lodi, reliéfní zaměřovač se automaticky vypne a zablokuje," vysvětloval Alfréd Jiggers. „Po každém přistání je pak palubní počítač každé lodi překódován. Já osobně si však nemyslím, že Abroovi experti pracují na počítačích, nýbrž na přístroji, který jeden rebelský velitel nazval jako Navigátor."

„Proč mluvíte nejdřív o palubních počítačích a pak o Navigátoru? Myslím, že injekce, kterou máte dostat za čtyři týdny, je nyní ve vážném ohrožení!"

Hondro tak ovládal všechny své důležité lidi. Dával jim smrtící injekci a každé čtyři týdny protijed... pokud pracovali podle jeho představ.

„Vůdce," zapřisahal jej Jiggers, „dostanu povolení přistát na Abroově planetě, pokud mu do tří dnů dodám zbraně a stroje z mého seznamu."

Iratio Hondro na sobě nedal znát jak je překvapený. Loď Pozemšťanů, které už několik hodin křižovaly nablízku, ho zdaleka tak netrápily jako fanatičtí Neutralisté kolem Lorda Kositche Abroa.

„Za podmínky, Jiggersi, že přistanete na Abroově planetě, můžete mít své zbraně a stroje během čtyřiaadvaceti hodin na palubě. Předání na známém místě. Co je vám, Jiggersi?"

Oslovený se tvářil zamyšleně. „Dělám si starosti ohledně flotily Pozemšťanů v naší oblasti, pane."

Hondro se chladně usmál. Mávl rukou. „Postarejte se, abyste mohl přistát na Abroově planetě. Ale nezapomínejte přitom jak rychle uplyne osmadvacet dní! Máte deset minut na opuštění PLOPHOSU!"

O devět minut později už Alfréd Jiggers plul ve skafandru vesmírem ke svému malému nadsvětelnému člunu.

Člun, který byl v lodním registru rebelů zaznamenán jako CC-2, se řítíl lineárním prostorem k centru Galaxie.

Velitel Okika povolil Perrymu Rhodanovi návštěvu Andrého Noira. Hypno vypadal pořád stejně. Jeho bledá tvář vypadala uvolněně a pomalu dýchal. Když mu Rhodan zvedl víčko, nereagoval.

„Jak dlouho bude v narkóze?" zeptal se Plophosana, který stál za Noirovým lůžkem.

„To bude záležet jenom na vás a na vašich přátelích," odvětil Okika.

„Vyzádl byste se jasněji?" vyzval ho Rhodan.

Velitel chladně opáčil: „Nestal jste se Prvním Administrátorem proto, že jste byl žvanil. Trpělivost."

Rhodan opatrně sáhl pod Noirovu košili. Okika pochopil, co mu kontroluje.

„Nebojte se, ten zatracený krám pořád ještě má. Dokud bude na mojí lodi, nepřijde o něj."

„Okiko, byly už s tím nějaké problémy?"

Neutralista neuhnul před Rhodanovým pohledem. „Velký Bože, tomuhle vy říkáte problémy? Vám se to říká... vidíte škrábance na mé ruce? Normálně mám posádku padesáti mužů, teď už jich je jenom osmačtyřicet, protože dva muže jsem tady musel srazit k zemi. A od té doby mám s posádkou jen samé potíže!"

„Tak to tady někdo z nás musí držet stráž!" konstatoval Rhodan.

Plaphosan se ušklíbl. „Asi jste zapomněl, že na téhle lodi velím výhradně jenom já. Vy jste pouze někdo, koho mám dovézt k Lordovi. Z vás tady nikdo hlídat nebude. Zůstane tady někdo z mých lidí."

Vtom se rozletěly dveře. Rhodan ihned zareagoval a padl k podlaze. Paprsek z útočnickovy zbraně ho minul jen o vlasek. Na druhé straně lůžka zápasil Okika s jedním mužem své posádky. Rhodan se skulil pod Noirovd lůžko a nyní viděl jen dva páry nohou. Jeden patřil veliteli, který se zaupěním padl k zemi.

„Ta věc patří mně!" sykl neznámý.

„Pod postelí je nějakéj Pozemšťan a..."

„To je mi jedno! Mně nevokradeš! Ruce vzhůru, nebo..."

Rhodan se skulil do klubíčka a postavil se na codidla, pak se prudce napřímil a zády odmrští lůžko i s Noirem na prvního útočníka. Ale byli dva. Zaslechl výkřik, pak ho oslnil další záblesk ze zbraně, ale ani ten ho nezasáhl.

Jedním úderem hrany dlaně muže vyřídil. Pak dostal i druhého a u nohou mu zůstal ležet paprskomet. Když ho vzal do ruky, probudila se v něm touha ovládnout člun.

O půl minuty později odzbrojil nejenom oba muže, ale vzal si i Okikův těžký ruční dezintegrátor.

Z chodby se ozývaly hlasy. Slyšel: „Šli k němu! Chtěli mu vzít tu věc!"

Rhodan pochopil, že nemá šanci.

Zastrčil Okikovi zbraň zpátky do pouzdra a přešel k průzoru.

Kroky se rychle blížily. Do kajuty se vřítily čtyři muži, ale zarazili se, jakmile spatřili ozbrojeného Rhodana.

„Vstupte," vyzval je, „nebo jste taky přišli krást?"

Jeden z těch čtyř měl hodnostní označení důstojníka. Než jeho muži mohli na Rhodanovu poznámku něco říct, přikázal jim, aby ty dva odnesli.

Zatímco vojáci za sebou táhli útočnický jako pytle, Okika zaúpěl a probral se z omráčení. Pak se zmateně rozhlížel, zamumlal pár nadávek, podíval se na

překocenou postel, pak na Perryho Rhodana, který na něj stále ještě mířil impulzním paprskometem.

„Tak pomozte i svému veliteli!“ řekl Rhodan důstojníkovi.

„Není potřeba,“ mávl rukou Okida a zvedl se bez pomoci. Viděl, že Rhodan má plné kapsy. „Co to máte v kapsách?“ zeptal se a mimoděk si sáhl, jestli mu zůstal jeho dezintegrátor. Byl překvapený, když nahmatal rukojeť.

Rhodan pak odhodil na příkrývku na zemi čtyři paprskometry hezky jeden po druhém.

„Vy jste si s těmi dvěma poradil docela sám?“ uznale se zeptal Okika.

Rhodan neodpovídal. „Pomozte mi s postelí!“ přikázal důstojníkovi, ale ten se otočil k Okikovi.

Okika přikývl.

Když se z chodby znovu ozvaly hlasy, Rhodan si vzal zbraň a odložil ji teprve když hlasy opět odezněly.

Společně s důstojníkem položili Noira na postel a Okika řekl: „Dobrá, nechte si jeden paprskomet, Rhodane. Věřím vám. Můžete mi dát slovo i za své druhy, že ho nikdo z vás nezneužijete?“

Důstojník na svého velitele nechápavě zíral.

Rhodan bez zaváhání odpověděl: „Přijímám. Máte mé slovo a platí i za mé přátele. Můžete u posádky vyhlásit, že nám v žilách sice koluje jed, ale že budeme své životy chránit do poslední chvíle!“

André Noir si při pádu neublížil. Měl na hlavě bouli, to bylo všecko. Hůř na tom byl Okika, protože měl na spánku tržnou ránu, ze které se muřinula krev.

„Vám nic není, Rhodane?“ podivil se.

„A mělo by mi snad něco být?“

Okika na to už nic neřekl a společně s důstojníkem opustili kajutu.

Rhodan se svým hypnomutantem osaměl. Díval se na něj a pomalu svíral ruce do pěstí. „Ještě čtrnáct dní, Iratio Hondro,“ zašeptal pro sebe. „Pak si my dva zase promluvíme!“

Perry Rhodan a Atlan se zdržovali na můstku CC-2. Malý člun přešel zpátky do normálního prostoru. Ve stejný okamžik znovu nesnesitelně zavyly impulzní motory.

Velitel Okika to čekal. Rhodan ho sledoval při práci a všiml si na ovládacím panelu čtyř pák, jejichž funkci neznal.

Okika na přítomnost Pozemšťanů na můstku příliš nedbal. Pohlédl k zastaralému palubnímu počítači, jako by čekal na nějaký výsledek. Pak ho obdržel a studoval klíčový záznam. Rhodan ho četl spolu sním.

„Óóó,“ řekl překvapeně, „ted' poletíme lineárním prostorem pomocí Navigátora?“

Okikou to trhlo. „Kdo vám co řekl o Navigátorovi, Rhodane?“

„Váš monitor, Okiko,“ ledabyle opáčil Rhodan.

„Aha," zvolal rebel. „Člověk se nikdy nenaučí dost. Rozhlédněte se, Rhodane!"

Perry se rozhlédl. Mířily na něj čtyři hlavně paprskometů.

„Smím vás zdvořile požádat, abyste opustil můstek a vyhledal svou kajutu? Rhodane, viděl jste toho až moc!"

„Dobře, veliteli, samozřejmě, že odejdeme. Ovšem máte to marné. Moje paměť je totiž víc než skvělá. Chcete říct, jaké byly na monitoru souřadnice?"

„Nechci!" zavrčel Okika.

Atlan s Rhodanem opustili nlůstek. Když za nimi zapadly dveře, Arkonidan tázavě pohlédl na svého přítele.

„Svou domněnkou jsem se trefil do černého, Atlane," vysvětloval. „Okika použil všechny čtyři neznámé páčky. Pak se podíval k počítači. V textu jsem našel dvě galaktická místa. Ale zarazilo mě slovo, které stálo na konci: Automat."

Arkonidan se překvapeně zastavil. „Tak ty si myslíš, že Okika nezná galaktickou pozici planety, na které se nachází centrála Neutralistů?"

„Pokračujte v chůzi!" ozvalo se jim za zády. Na konci chodby stál ozbrojený muž, jehož úkolem bylo je hlídat. Takže se znovu pohnuli kupředu.

„Podle Okikovy reakce soudě bych opravdu řekl, že nezná pozici planety Lorda Abroa. CC-2 přejde do lineárního prostoru a poletí s pomocí Navigátora."

„Možná to tak je," přikývl Arkonidan. „To by taky vysvětlovalo, proč se Hondrovým agentům dodnes nepodařilo nalézt Abroovu hvězdu. Je to sice trochu moc složité, zato však bezpečné. Dobrá, budeme se tedy domnívat, že tomu tak je, Perry. Co to ale znamená pro nás? Máme přece už jenom patnáct dní..."

„Za tu dobu se toho může stát mnoho, Atlane."

„Dobrá, Perry," unaveně odvětil Atlan. „Takže se budeme snažit těch patnácti dní využít."

Nejúspěšnější agent Iratia Hondra Alfréd Jiggers se zašklebil, když si přečetl hlášení, které před několika minutami dorazilo po hyperkomu. Text měl jenom dvě slova:

Zboží dodáno.

Spokojeně přitakal.

I přes nepominutelnou hrozbu v podobě pozemských křižníků našel Vůdce čas, aby Jiggersovi nechal dopravit požadované zbraně a přístroje na planetu H-67.

H-67 byla zledovatělá hvězdná koule. Náležela k šesti dalším planetám soustavy, která byla lidem nepřátelská. Nehodila se ani jako nouzové řešení. Ovšem představovala ideální prostor k tajným schůzkám.

Na H-67 nyní čekalo více než deset tisíc tun zbraní a nejlepších počítačových zařízení, deset lineárních pohonů a třicet palubních počítačů.

Alfréd Jiggers se podíval ven.

Na Ptallon padal amoniakový déšť. Bylo vidět jenom na pár metrů, ale o kus dál se tyčila kolmá skalní stěna. U jejího úpatí ležela typická doutníkovitá skokanská

lod'. Vypadala zanedbaně. Jen s námahou se na jejím trupu dalo přečíst její jméno PAND.

Skokanské rody znaly páriu Pand-Ara, který před patnácti lety patřil k nejobávanějším vyvržencům a pak jednoho dne beze stopy zmizel mezi hvězdami. Nikdo z rodových patriarchů však nevěřil, že by zemřel, spíše se domnívali, že své zločinecké pole přemístil do jiných sektorů Mléčné dráhy.

Byl to omyl.

Pand-Ar i celý jeho rod byli mrtvi. O to se postaral Iratio Hondro a jeho Modrá garda. Zároveň také udělali všechno pro utajení celého případu.

Neutralisté byli přesvědčeni, že Pand-Ar žije, protože je už léta zásoboval věcmi, které si nedokázali obstarat. Nikdo netušil, že by se za domnělého vyvržence Pand-Ara mohl vydávat nejspokojnější agent Iratia Hondra!

„Tak hurá do posledního dějství!“ řekl Jiggers a spokojeně si zamnul ruce. Mohl být na své úspěchy pyšný. Dodávky zboží měly být v doprovodu neutralistické lodi převezeny na palubě PANDU k Abroově planetě.

Člun CC-2 se během letu nerozpadl a před půl hodinou přece jen přistál na Badunu. Rhodan, Bully, Atlan a Kasom čekali, až ho budou moci opustit. André Noir byl stále ještě v narkóze.

„Jste očekávání!“ oznámil jim velitel Okika.

„A co se stane s naším bezvědomým mužem?“ zeptal se Bully.

„Na Badunu mu bude ještě líp než na mojí lodi. Především tady bude uměle vyživován!“ ledově chladně opáčil Okika.

Rhodan po něm šlehl pohledem. „Má to snad znamenat, že Noir nadále zůstane v bezvědomí?“

Okika se ušklíbl. „Co se tak naparujete? Vy přece víte sám nejlíp jak je takový hypno nebezpečný.“

Vyšli na palubu, obklopeni několika ozbrojenými Plophosany. Na jejich doprovod si už celkem zvykli.

Blížili se k výstupu. Cítili studený průvan. První pozdrav z Badunu.

Krátce poté spatřili na denním nebi hvězdy.

„Vypadá to tady na centrum Mléčné dráhy,“ registroval překvapený Bully. „Jsme nepříjemně daleko od Země!“

„Pokračujte!“ vyzvali je.

Pomalu kráčeli dolů po rampě. Před nimi se rozprostíral kosmodrom. Nedokázali odhadnout jak je velký, ale viděli hodně vesmírných lodí.

„Jsou tady snad všechny typy. Jako v muzeu!“ konstatoval Atlan. „Jedna loď starší než druhá!“

„Mišmaš,“ řekl Bully. „Myslím, že sem Skokani prodali všechno, co už sami nepotřebovali, podívejte se na ty kraksny!“

Jejich doprovod slyšel, co říkají a jeden ozbrojenec kousavě sykl: „Jednoho dne budeme létat s nejmodernějšími loděmi Galaxie!"

Rhodan se debaty neúčastnil. Poté, co poznal CC-2, ani nic jiného nečekal. Ani město za kosmodromem nedělalo valný dojem.

Rhodan nenápadně sledoval skupinku, která přicházela k rampě a dívala se směrem k CC-2.

Viděl čtyři muže a jednu ženu, s jejímiž dlouhými vlasy si pohrával vítr. Rhodana si nevšímala, zato ti čtyři ano. Jeden z nich byl možná Lord Kositch Abro.

Na úpatí rampy stráž přikázala čekat. Jeden z rebelů vykročil ke skupince a podával hlášení.

Rhodan se zarazil! Pokud se nemýlil, pak podával hlášení té ženě. A skutečně, když přikývla, ozbrojenec se otočil a křikl: „Rhodane, pojd'te sem!"

Komandovali ho jako nějakého rekruta.

„Banda!" zavrčel Bully v bezmocném vzteku.

„Pane, kdybych mohl..." poznamenal obrovitý specialista USO.

„Mám vám snad pomoci pažbou?" vyjel na Rhodana další ozbrojenec.

Rhodan vykročil ke skupince a nehnul ani brvou. Čím více se blížil, tím zřetelněji poznával, že ta žena není jenom mladá, ale také úžasně krásná. Ale její tvrdý, zkoumavý pohled mařil mnohé z celkového příznivého prvního dojmu. Rhodan instinktivně vytušil, že je důležitější než muži, kteří postávali kolem ní.

Zastavil se tři kroky od ní. Na okamžik si při pohledu na krásku vzpomněl na svou zemřelou manželku Thoru, ale vzpomínku raději rychle zaplašil.

„Tak tohle je tedy Perry Rhodan!" řekla dívka. Chvilí se na něj dívala, pak mávla rukou a řekla: „Odved'te ho k mému otci!" a šla pryč.

Oblékla si moderní šaty, rozevláté, ale zároveň rafinovaně prozrazující postavu. Ale na Rhodana to nezapůsobilo. Měl jiné starosti.

Polorozpadlý doutníkovitý křižník PAND měl posádku 67 mužů. Každý člen posádky vypadal jako Skokan, každý se choval jako Skokan a mluvil jako Skokan.

Na palubě však nebylo nic, co by nepocházelo z vůdcovy říše. Neustále probíhaly pravidelné kontroly, které měly zamezit případnému podezření ze strany Neutralistů, že se nejedná o skokanskou loď. Všichni věděli, že po přistání na Abroově planetě budou muset nutně počítat s přísnými prohlídkami.

PAND se řítí vesmírem rychlostí 0,85 světla. Jiggers se zatím neodvažoval přecházet do tranzice. Nevěděl, jestli na Abroově planetě nemají strukturální zaměřovač. Jako každý agent věděl, že největším nepřítelem je nečekaná náhoda. Snažil se jim přecházet.

Uplynula třetí hodina. Doutníkovitá loď letěla konstantní rychlostí normálním prostorem.

Vtom se ozvaly poplašné sirény. Alfréd seděl v pilotním křesle a neztrácel klid. Věděl, co je příčinou poplachu. Pevným hlasem oznámil do palubního rozhlasu: „Tři pozemské kulovité křižníky!"

Z lineárního prostoru se do normálního vynořily tři lodě a sevřely PAND v kleštích.

V hyperspojích začalo být živo. Nějaký plukovník Bigg požadoval, aby zastavili a pustili na palubu jeho průzkumné komando.

Jiggers ledově chladně opáčil: „Nezastavíme! Nacházíme se ve svobodné zóně Galaxie! Budeme volat o pomoc!"

Věděl, že nemá smysl odporovat, ale musel se chovat jako vyvrženec. Vyvrženci byli většinou zločinci, stejně zlí jako drzí.

Spojový důstojník, který seděl vedle něj, se pobaveně zašklebil.

„Odvysílal jsem nouzovej signál, Pand-Are!" oznámil.

Jiggers znovu použil palubní rozhlas: „Hovořit v dialektu rodu Totlan. Až Pozemšťané přijdou na palubu, uvítat je nadávkami! Neposlouchat je! Pasivní rezistence!"

Zastavte loď nebo budeme střílet, plukovník Bigg, křižník TANTALUS.

Jiggers, který dobře rozuměl, co se po něm chce, neměl však ani náhodou v úmyslu rychlost snižovat. Věděl, že lodě Spojeného Impéria střílejí pouze v případě, že jsou napadeny. Pokud nyní přijdou paprskové střely, pak je stoprocentně minou.

Střílily za tři vteřiny!

Jiggersův důstojník řekl: „Už dlouho jsem neviděl žádný ohňostroj."

Tři vteřiny uplynuly.

Lodě Impéria střílely!

„K čertu, oni to myslí vážně!" sykl Jiggers a zpotil se. Nepřátelské paprsky obklopile PAND a stále se přibližovaly.

Jiggers popadl hlavní synchronizační páku, nastavil ji na manuální řízení a stáhl rychlost na 0,41 rychlosti světla.

Od zaměřovačů hlásili: „Přilétá k nám vesmírný člun."

Jiggers zasmušile přikývl: „Tak ať je po jejich. Ovšem už teď se těším, až jednoho dne tu arogantní bandu přinutím jít do kolen."

Zádové trysky doutníkovité lodi přestaly pracovat. Loď plula vesmírem jen setrvačností. Pak Jiggers přibrzdil.

„Otevřete vstup číslo čtyři!" přikázal, ale všiml si divného výrazu ve tváři svého důstojníka: „Co je?"

„Doufejme, že si sem Pozemšťani nepřivedou nějakýho telepata!"

„Nemalujte čerta na zeď!" okřikl ho agent.

O pár minut později se to na palubě PAND hemžilo Pozemšťany. S drzostí pária, který už nemá co ztratit, předal Jiggers veliteli komanda mistrovsky zfalšované doklady.

„Co to má znamenat?" ptal se Jiggers. „Jsme ve svobodné zóně!"

„A my jsme Pozemšťané, rozumíte?" odpověděl mu mladý důstojník a mlčky mu vrátil papíry. Pak se pomocí palubního rozhlasu spojil se svými muži, aby jim ještě jednou kladl na srdce, že musejí prohledat všechno, i tu sebemenší bednu nebo krabici.

„Co vlastně hledají ti strašně chytří Pozemšťani na naší lodi?" znovu se zeptal Jiggers. „Ztracenou Galaktickou Alianci?"

Pozemský důstojník se nenechal vyprovokovat a mlčel. Krátce nato dostal závěrečné hlášení: „Pane, pátrání proběhlo bezvýsledně!"

„Takže jste ji nenašli? Galaktickou Alianci?" posmíval se Jiggers v roli vyvržence.

Komando mlčky opustilo palubu a PAND dostal svolení k dalšímu letu.

Mory Abroová chtěla mluvit s otcem. Lordův pobočník jí však zastoupil cestu. „Jeho Lordstvo si nepřeje být vyrušováno, slečno Mory."

Sešpulila rty a šlehla po něm zničujícím pohledem. „Ustupte, Eutene. A už nikdy mě neotravujte s tak směšnými poznámkami!"

Chtěla kolem něj projít, ale nedovolil jí to. „Slečno Mory," dodal zničeně, „já nesmím! Ani Vás nesmím k Jeho Lordstvu pustit. Kdybyste šly sela jeho hlas..."

V jejích očích se zablesklo. Její hlas zněl ostře jako nůž, když řekla: „Vy se opovážujete dělat poznámky na hlas mého otce?"

Mladý pobočník jí ve svém zoufalství vpadl do řeči: „Přisahám, že jsem to tak nemyslel, slečno Mory. Jeho Lordstvo si stále častěji přeje být samo... slečno Mory, já mám vždycky strach, když slyším jeho hlas..." Zmlkl.

„Tak mluvte, Eutene!" vyzvala ho. Věděla, že Euten není otcovým pobočníkem náhodou. Byl to odvážný, statečný muž. A teď měl strach? „Eutene, ven s tím!"

Zkoumavě si ji prohlížel, jako by chtěl zjistit, jestli může tolik riskovat, pak zašeptal, jako by nebyli sami: „Slečno Mory, hlas Jeho Lordstva totiž nezní normálně!"

„Vy jste se zbláznil!" odvětila impulzivně. „Ustupte konečně! Příkazuji vám to!"

„Nesmím vás pustit dál."

Vtom se za nimi otevřely dveře. Vyšel z nich Lord Kositch Abro.

„Ale, to jsi ty?" řekl překvapen, když spatřil Mory.

„Chtěla jsem jít k tobě, otče, ale adjutant mě nepustil. Smím vědět, odkdy k tobě nesmím?"

Lord Kositch Abro už nevěděl, že poslední půlhodinu strávil honičkou s mouchami.

„Ale jistěže ke mně smíš přijít kdykoliv, Mory. Eutene, co vás to napadlo? Chcete mi snad tvrdit, že jsem vám vydal nějaký takový rozkaz?"

Adjutant nic nechápal.

„Vaše Lordstvo ..." koktal.

Abro mávl rukou. Oslovil dceru. Vyděšený pobočník ho obtěžoval.

„Chtěla jsi jít ke mně? Pojď dál. Byla jsi na kosmodromu, když přiletěl? Jaký na tebe udělal dojem... ?”

Víc toho adjutant už neslyšel. Dveře za Lordem a jeho dcerou zapadly. Pobočník prostě nechápal, jak je možné, že si Lord nepamatuje rozkaz, který v poslední době vydal už nejméně třicetkrát.

Bully přecházel po okázale zařízené místnosti. Atlan se posadil do křesla. Rhodan stál u okna a díval se na střechy Lordstownu. Melbar Kasom se v rohu opíral o zeď.

Dveře do vedlejší místnosti byly otevřené. Bylo vidět do pracovny. Za ní se nacházely ještě další čtyři místnosti, zařízené jako ložnice.

„Věznice pro krále?” poznamenal Bully, když si apartmán prohlédl. „Proč všichni mlčíte, sakra? To by se člověk vztekl. Drahocenný hodiny života nám utíkají a vy se chováte, jako bysme měli žít ještě celou věčnost nebo co. Perry, tak aspoň řekni, co po tobě chtěla ta holka na kosmodromu?”

Dveře, které zevnitř nebylo možné otevřít, se nyní otevřely. Vešel mladý muž v neobvyklé uniformě s bělostným znakem na levé polovině hrudníku. Hlásil: „Jeho Lordstvo Kositch Abro!”

V následující chvíli vstoupil velký vůdce rebelantů Neutralistů.

„Ach Bože...” hlesl Bully.

Lord Abro měl na sobě purpurovou tógu a choval se teatrálně. Připomínal karikaturu římského císaře.

„Rhodane, přikázal jsem, abyste vy a vaši druzi byli převezeni na Badun...”

Rhodan mu však skočil do řeči: „Není důležité, co jste přikázal nebo nepřikázal, Abro. Vůdce Hondro nám 1.listopadu nechal dát injekce s jedem. Dnes máme 17.listopadu. Vinou přeletu jsme ztratili jeden den. Máme tedy ještě dva týdny života. Doufám, že chápete, v jaké situaci se nacházíme. Tím více nerozumíme, proč jste nás sem nechal odvézt. Pokud nedostaneme sérum protijedu, zemřeme a nebudeme mít pro vaši říši vůbec žádnou cenu.”

Abro rozevřel náruč. „My Neutralisté se nacházíme nejen krátce před převzetím moci nad celou Galaxií, nýbrž nás už jen několik dní dělí od chvíle, kdy vyrveme usurpátorovi Hondrovi protijed z jeho pařátů a budeme ho mít k dispozici.”

Rhodan se však zeptal: „Jak dlouho máme na protijed čekat? Termín několika dnů je značně nepřesný.”

„Čtyři dny, Rhodane. Stačí?” zapištěl Lord.

„Stačilo by, Lorde. Bohužel však nemohu vašemu ujištění věřit.” Jeho Lordstvo se odcizeně zasmálo. „Zřejmě Hondra přeceňujete stejně jako všichni ostatní. My Neutralisté však...”

„Fráze!” sykl Bully.

„Dobrá, počkáme tedy,” klidně odvětil Rhodan. „Z jakého důvodu se pokoušíte obstarat si protijed, Abro?”

„Lorde Abro!” vyjel na něj vůdce.

„A mé celé jméno je První Administrátor Rhodan!"

„Bylo!" posmíval se Abro. „Definitivně bylo! My Neutralisté brzy převezmeme vládu nad celou Galaxií! Rhodane, to jsou skutečnosti, se kterými se budete muset smířit! Zítra nebo pozítří to bude realita!"

Rhodan nebyl z Lorda moudrý. Něco mu na něm vadilo. Nechápal jak tenhle muž mohl po celá léta úspěšně bojovat proti Hondrovi.

„Dobrá," řekl Rhodan. „Řekněme, že to všechno je reálné. Z jakého důvodu jsme ale tady na Badunu my? Proč děláte všechno pro to, abyste nám zachránili život?"

„Máme slabiny," přiznal Abro. „Chybějí nám dobří taktici a odborníci, kteří by v krátké době zmnohónasobili naši bojovou sílu..."

Rhodan zbystřil. Bully přestal dělat poznámky. Lord najednou neblábolil a konečně mluvil rozumně.

„Jako vůdce Neutralistů, kteří mají na všech světech toho vraha Hondra četné a silné základny, kladu následující podmínky:

Vypracujete plán útoku, který umožní zničit Hondrovo vládní sídlo a zároveň oslabit jeho bojovou flotilu natolik, aby coby mocenský faktor zcela odpadla.

Současně s tímto plánem žádám, abyste vyčerpali všechny možnosti ke znásobení úderné síly naší flotily.

Na oplátku vám zaručuji, že vám zůstanou vaše buněčné aktivátory a že dostanete protijed. Až na oblasti, které vám budou označeny, se na Badunu smíte zcela volně pohybovat.

Je však samozřejmé, že přitom zůstanete stále pod kontrolou!

Co k těmto mým návrhům řeknete, Rhodane?"

Perrymu Rhodanovi nezbývalo než souhlasit. Nesměl ohrožovat ani sebe ani své druhy. Souhlasil tedy.

Abro se lstivě ušklíbl. „Mám plán, Rhodane. Nechtě si mé úvahy projít hlavou. Spojené Impérium, které se nezadržitelně rozpadá, disponuje velkou obchodní flotilou. My potřebujeme každou loď. Není těžké přebudovat obchodní škuner na bojový křižník. Těžší je však ty obchodní lodě získat. Vy byste určitě dokázal najít způsob jak toho docílit, Rhodane. Přemýšlejte a rychle na něco přijďte. Rád vám pak osobně vydám veškerou zásobu protijedu."

„Jak humánní!" zašeptal Bully.

Rhodan předstíral, že se rozmýšlí.

„Dobrý nápad. Jednu věc jste ale přehlédl, Abro: Já jsem Pozemšťan a vy po mně požadujete, abych zradil Zemi!"

Kositch Abro neměl morální zábrany.

„Zrada?" zapištěl pohrdavě. „Copak my nejsme Pozemšťani? Co dneska znamená zrada? My vystěhovalci potřebujeme víc prostoru a toužíme po expanzi. A co Země? Je to sytá říše, která dosáhla všeho, čeho chtěla docílit. Její úkol je splněn a brzy bude bezvýznamná! Takže, Rhodane?"

Rhodan se tvářil zasmušile, když odpovídal: „Rozmyslím si to."

„Uvědomte si, co jsem vám slíbil..." pištěl rudovousý obr, ještě jednou se lživě usmál a odešel.

Měli za sebou první noc na Badunu. Díky blízkému kosmodromu se prakticky nevyspali. Neustále přistávaly a startovaly lodě. Rhodan během deseti minut napočítal sedmáct startů. Tento počet prokazoval, že tu pilně probíhají přípravy k útoku na Plophos.

Když se Rhodan po několika málo hodinách spánku probudil, byl už bílý den. Naslouchal. Ve vedlejších místnostech byl ještě klid. Tiše se oblékl a přešel do obývacího pokoje.

Překvapeně se zastavil. „Dobrý den," řekl.

V křesle seděla Mory Abroová v úzké uniformě holubí barvy. Měla nohu přes nohu a rozpuštěné vlasy. Pootočila se, když přišel.

„Už víte, kdo jsem, Rhodane?" zeptala se ostrým tónem.

Chce na mně udělat dojem, pobaveně si uvědomil Rhodan a zkoumavě šiji prohlížel. Lesk jejích nádherných zrzavých vlasů se mu velmi líbil, ale ten přísný pohled už tolik ne.

„Na něco jsem se vás ptala!" řekla.

Podíval se na ni stejně chladně jako se dívala ona. „Přišla jste nám servírovat snídani? Prosím, dám si vejce naměkko. Mí přátelé si objednájí později."

Dívka nejdřív zbledla, pak zrudla. Její oči metaly blesky.

Rhodan věděl, kdo to je. Poznal ji nejen podle vlasů, které měla stejné jako její otec.

„Vy jste..."

Nenechal ji domluvit.

„Jmenuji se Perry Rhodan. Víím, že jste mě hned poznala, když jsem opustil CC-2. Na vaše jméno jsem se nikoho neptal. Proč taky?"

Znovu zbledla, ale žádná ostrá poznámka z jejích úst už nevyšla. Vstala a řekla: „Lord Kositch Abro je můj otec. Jmenuji se Mory Abroová. Tak už víte, s kým máte co do činění? Můj otec vám včera řekl své podmínky. Vy jste je přijal, ale já si nejsem jista, jestli jste to myslel doopravdy vážně. Přišla jsem za vámi, abych vám ujasnila, že máte volbu mezi smrtí a upřímným partnerstvím. Nic mezi!"

Rhodan se hoře usmál.

„Počítáte i dnešní den, mí přátelé a já máme ještě třináct dní života. Jestli chcete, klidně se nás třináct dní obávejte. Vaše nedůvěra vůči nám není nic jiného než pouhý důsledek strachu."

Okamžik byla zaskočená, ale hned se ovládla. „Začínám chápat, jak jste dokázal vybudovat hvězdnou říši, Rhodane, ale já se nepočítám k osobám, které by vašemu vlivu podlehly."

Rhodan se usmál. „Mluvíte velmi jasnou řečí. Ale stejně bych si s vámi raději popovídal až po snídani."

Otočila se ke stolu a ukázala na hromadu podkladů. „Tady jsou seznamy všech našich flotil, seřazené podle původu, třídy, druhu i síly výzbroje. Tyto fólie obsahují i všechny jejich závady. Jsou tu i soupisky veškerého válečného materiálu na Badunu, počínaje Zaměřovačům přístroji, přes nejtěžší dezintegrátory až k arkonidským bombám. Najdete tam všechno.

Nechám vám to tady. Na základě vaší bývalé pozice jako Prvního Administrátora a stvořitele Spojeného Impéria si jistě brzy získáte nutný přehled o naší flotile. Do dnešního poledne jistě vypracujete studii brzkého zmnohonásobení naší bojové síly. Nezapomeňte se zmínit o způsobu, jakým bychom se mohli zmocnit několika tisíc obchodních lodí Země.”

Pak kývla a odcházela.

„K čertu,” uznale si ulevil Rhodan. Tahle žena přesně ví, co chce a je nebezpečná! Pustil se do práce.

Slunce, které svítilo nad planetou H-67, nebylo dostatečně silné, aby ji dokázalo zbavit ledového pancíře. Bylo malé, zářilo temně rudě a stálo na černém nebi, když se k planetě H-67 přiblížila loď PAND a pomalu klesala k zamrzlému světu.

Alfréd Jiggers alias Pand-Ar nic neriskoval.

Tříkrát obletěl mrtvý svět. Poprvé ve výšce 500 kilometrů. Všechny zaměřovače běžely. Na lodi byly obsazeny všechny stanice. Hypervysílačku hlídali tři Plophosané.

Na H-67 se zdánlivě nenacházela žádná loď, která by se skrývala pod ledem a číhala na ně.

Jiggers si nemyslel, že by Neutralisté byli něčeho takového schopni, ale obával se Pozemšťanů. Hledali svého Perryho Rhodana!

Druhý oblet planety provedl ve výšce patnácti kilometrů nad skladem zbraní. Znovu žádné zaměření.

Poslední oblet vykonal ve výšce 7 200 metrů. Níže PAND nemohla jít, protože nejvyšší vrcholky hor sahaly do sedmitisícových výšek.

Nyní se doutníkovitá loď nacházela na kurzu ke skladišti.

„Reflektory zapnout!” přikázal Jiggers.

Ve stejný okamžik někdo zvolal: „Zaměření!”

Alfréd Jiggers okamžitě zareagoval. Udeřil do tlačítka ochrany proti zaměření. Jakkoli PAND vypadala zanedbaně a jakkoli to na palubě páchlo, všechna technická zařízení lodi byla v perfektním stavu. Stroje vyvíjely výkon, jaký by pod tou ubohou skořápkou těžko kdo čekal. Totéž se týkalo ochrany před zaměřením.

Nebo už někdo PAND zaměřil?

Alfréd Jiggers se kousal do spodního rtu. Musel se velmi rychle rozhodnout. Bylo mu však také jasné, že by ho nerozvážné jednání mohlo vehnout přímo pod palebnou sílu lodi, která ho zaměřila.

„Jiggersi, mezi osmi sty tisíci až jedním miliónem kilometrů!”

To bylo víc než se čekalo.

Tato informace také určovala, co musí udělat. PAND zůstávala ve výšce 7 200 metrů.

Pětičlenná osádka malého můstku zůstávala naprosto klidná. Byli to tvrdí chlapci, na ledasco zvyklí, Žádný z nich neztrácel nervy.

Ale či loď je to zaměřila? A co dělala tato neznámá loď v oblasti Mléčné dráhy, kde kromě zamrzlé planety nic nebylo? V okruhu 17 světelných let se nenašla soustava, ke které by se vyplatilo letět.

„Tohle mohou být jediné Pozemšťani!“ nenávisně poznamenal Jiggers.

„Už nás zase zaměřili!“ vykřikl kdosi.

Agent cítil, jak se pod maskou Skokana potí. Přece nebylo možné, aby je někdo zaměřil! Ochrana před zaměřením byla dostatečně silná. Že by Pozemšťané vyvinuli nějaký přístroj, který by to dokázal?

Jiggers cítil, že se jeho myšlenky pohybují v chybných kolejích.

„Silnější vpád zaměřovačích paprsků!“ hlásili mu.

Zaměření je zachytilo silněji? Praštil se do čela. Jeho muži netušili, co ho napadlo. Vypnul ochranu proti zaměření a vydal rozkaz: „Zapnout reflektory!“

Došlo mu totiž, kdo je zaměřil: Loď Modré gardy, vůdcova vlajková loď. Jenom PLOPHOS dokázal zneškodnit ochranu, protože znal její frekvenci.

„Neznámá vesmírná loď jde níž!... Ale to je... to je přece PLOPHOS!“

Na můstku si oddechli. Pak z vlajkové lodi přišel rozkaz: „V na palubu!“

V bylo krycí jméno Jiggerse.

Pomocí malého člunu arkonidské konstrukce přelétl k PLOPHOSU a o půl hodiny později byl zase zpátky a vůdcova loď nabrala kurz mezi hvězdy.

Jiggersovi muži na můstku tázavě pohlédli na svého šéfa, když se znovu posadil do pilotního křesla. Nervózní pohyby jeho rukou prozrazovaly jak je rozrušen. Prudce se otočil a řekl: „Vůdce nám nedá protijed, pokud při této akci Abroovu planetu nenajdeme!“

Na můstku zavládlo hrobové ticho.

„Ten mizera!“ zafuněl kdosi a mluvil za všechny.

Jiggers nic nenamítal. Sklouzl pohledem po svých lidech a řekl: „Takže teď víte, co je ve hře. Buď přistaneme na Abroově planetě a odvysíláme Vůdci souřadnice základny Neutralistů nebo...“ luskl prsty. Po chvilce pokračoval: „Zahajte přistávací manévry. Musíme dostat materiál na palubu.“

Neutralisté, kteří společně s Lordem Kositchem Abrem snili, že zbaví nenáviděného Vůdce jeho moci, se právě oficiálně dozvěděli, že se na Badunu nachází Perry Rhodan a že je tam jako přítel, poradce a spojenec Neutralistů! Měl sebou i Reginalda Bulla a bývalého Imperátora Atlana.

O existenci obra Kasoma zpráva neříkala nic stejně jako pomlčela i o André Noirovi.

Rhodan, Bully a Atlan nevěděli, že byli vyhlášeni za přátele Neutralistů. Společně seděli nad dokumenty, které jim donesla Mory Abroová.

„Panebože," ulevil si Bully. „Ty jejich lodě jsou létající rakve! A to s nima chtěj zaútočit na Plophos?"

Rhodan si vzpomněl na dávné časy: „Tlust'ochu, vždyt' jsme kdysi z paluby STARDUST II ovládali velkou část Mléčné dráhy. S jednou jedinou lodí! Rebelové mají flotilu, která je větší než jsem čekal. S tou už se přece jen dá něco dělat, za předpokladu, že mají dobrý plán."

Nevěděli, jestli nejsou odposlouchávání, ale domnívali se, že ano. Proto Rhodan sprážil Bullyho pohledem dřív než mohl něco namítnout. Kdokoliv by je nyní poslouchal, musel nabýt dojmu, že se opravdu budou snažit Neutralistům pomoci.

K nejméně důvěřivým tajným posluchačům patřili Lord Abro a jeho dcera. Společně sledovali, co zajatci dělají.

Vtom ale Lord vstal, stiskl tlačítko interkomu a řekl: „Eutene, jdu do pracovny a nechci být v žádném případě vyrušován! Nikým!"

Mory Abroová nevěřila vlastním uším.

„Otče!" volala za ním, „ty přece teď nemůžeš jen tak odejít!"

On ale nereagoval. Dokonce pospíchal, aby už byl pryč.

„Otče!" zvolala ještě jednou a vyskočila z křesla.

Slyšel její kroky? Lord Abro každopádně zabouchl dveře a zamkl. On ji tam zamkl!

Odběhla k videofonu. Na monitoru se objevila Eutenova tázavá tvář.

„Přijdu hned," řekl, když mu řekla, že je zamčená.

Pobočník ji vysvobodil a Mory Abroová vyrazila za otcem, jenomže adjutant jí hned zase zastoupil cestu. „Slyšela jste přece, jaké instrukce mi Jeho Lordstvo dalo, ne?"

Šlehla po něm pohledem. „Eutene, ale včera jste slyšel, že k otci smím přijít kdykoliv!"

Euten se tvářil netečně. „Slečno Mory, nedělejte mi to těžší než to je. Já vás nesmím k Jeho Lordstvu pustit! Prostě nesmím!"

„Tak já mu zavolám. Eutene, pojďte se mnou k videofonu! Uslyšíte, jaký rozkaz otec vydá. A garantuji vám, že to bylo naposledy, co jste se opovážil mi v něčem bránit!"

Poslechl ji. Zastavili se u přístroje a Mory se opakovaně a stále dokola snažila spojit s otcovou pracovnou, jenomže marně. Monitor zůstával slepý a němý.

„Co to má znamenat?" ptala se Eutena. Přestala se vztekat a začínala mít o otce obavy.

Ani ona ani pobočník nemohli tušit, že veliký Lord Kositch Abro právě bojuje s mouchami! A jak s nimi bojuje! Jakou má pokaždé radost, když některou z nich lapí a zabije!

Mory Abro adjutanta nakonec s obavou v hlase poprosila: „Eutene, pusťte mě k němu! Eutene, jste první člověk, kterého v životě o něco prosím! Pusťte mě k mému otci!”

„Nesmím, slečno Mory! Jeho Lordstvo to zakázalo.”

Všiml si pohybu její ruky. Věděl, že při sobě neustále nosí paprskomet, ale zůstal netečný.

Nakonec zbraň netasila, obrátila se k němu zády a beze slova odcházela.

Cestou k odposlouchávacímu zařízení si opět uvědomila existenci úkolu, který si sama dala. Opět se plně soustředila na práci a pozorně sledovala trojici zajatých Pozemšťanů. Bezděčně musela stále myslet na Rhodana. Copak on je náš nepřítel?

Právě říkal Bullymu: „Zatím jsme vždycky dokázali využít situaci. S minimem bojové síly jsme vždy dokázali vytěžit maximum úspěchu. Půjde to i tady, pokud se řádně využijí všechny prostředky, které tu mají k dispozici.”

Mory ani nedutala.

Bully mávl rukou. „To je všechno hezký, Perry, ale je to jenom teorie. Papíry! Co když jsou v nich chyby! Jestli se hned nedostanu ven a nebudu mít možnost podívat se na ty jejich kosmický rakve, pak ať si ten slavný lord dělá všechno sám. Beze mně!”

„Souhlasím s tebou, Bully,” přidal se Atlan.

Mory se v duchu ptala, jestli tuhle scénku sehráli anebo jestli jde o upřímné názory. Moc jim nedůvěřovala.

Vtom se za ní otevřely dveře. Otočila se a spatřila vcházet otce.

„Mám nápad,” volal na ni ještě než stačila cokoliv říct. „Pořádně jsem si to promyslel.”

Netušil, jaký balvan spadl dceři ze srdce.

„Cos vymyslel, otče?”

„Říkal jsem si, že jsme málem udělali kardinální chybu. A když jsem si to uvědomil, dostal jsem ten nápad, Mory!

Spojené Impérium se hodinu za hodinou stále více rozkládá. My jsme původně považovali Sluneční říši za Spojené Impérium. To ale není pravda! I kdyby Rhodan, Atlan a Bully za pár dní zemřeli, Sluneční říše to přežije! Rhodan tam zanechal mnoho svých přátel, kteří dokáží tu jeho káru táhnout dál. Omezí se na Sluneční říši a nebudou pronikat tak daleko do vesmíru. Nicméně tím pádem bude jejich flotila zbytečně velká, především ta robotská flotila.

A teď ten můj nápad: Postavíme Rhodana před alternativy: Buď zemře anebo sem k určitému termínu, který stanovíme, povolá polovinu robotské bojové flotily Pozemšťanů. Jestliže bude souhlasit, přežije to.

Takže, co ty na to?”

Nemohla a nesměla mu říct pravdu. Byla jeho nápadem zděšená. Byl to strašně dětinský nápad!

Pokusila se ho nějak přivést k rozumu.

„Otče, seznámila jsem Rhodana s našimi podmínkami. Je v nich už tak těžký úkol, aby nám dal k dispozici obchodní flotilu. Nemůžeme za ním jít a zvyšovat naše nároky. Copak nevidíš, že by to od nás bylo nefér?“

„Morálka nemá v politice co pohledávat. Kdo je silnější, mazanější, lstivější, ten vždycky vyhraje. Jen si uvědom jak to dělá Hondro! Drží své lidi pod krkem pomocí strachu, že zemřou na ten jeho jed! Já totiž nevěřím, že se naši agenti na Plophosu dostanou byť jen do blízkosti zásob protijedu. Není snad naší povinností, abychom utlačovaným Plophosanům dali svobodu? Kdo se bude potom ptát, jestli jsme cestou za vysvobozením vždycky jednali fér? Tady platí jenom úspěch! A prostředky, které k němu vedou, budou hned zapomenuty. Takže půjdeš za Rhodanem a předložíš mu naše nové požadavky?“

Oči se jí leskly, tvář měla děsivě bledou. Zavrtěla hlavou. „Ne, otče, já nepůjdu! Tu špinavou práci si budeš muset hezky udělat sám!“

„Cože? Ty se mi vzpíráš? Nu dobrá, dítě. Tak já tedy půjdu sám a hned!“

Rhodan, Bully a Atlan naslouchali obvyklým frázím Jeho Lordstva Kositche Abra. Gestikuloval oběma rukama jako někdo, kdo se považuje za právoplatného vládce nade všemi Plophosany.

Abro mluvil už drahnou dobu. Z jeho slov však nebylo jasné, co vlastně chce.

Atlan se sklonil nad Rhodana a zašeptal: „Lordovi přeskočilo!“

Rhodan si to nemyslel, i když mu na Lordovi řada věcí neseděla. Kromě toho se Abro právě začal soustředit na tematiku robotských bojových lodí.

„Rhodane, tímto vás stavím před rozhodnutí: Buď předáte polovinu robotských křižníků Neutralistům a pak vám bude zaručen další život - anebo zemřete, až uplyne váš čas!“

Abro byl tak rozrušený, že se mu trásl i jeho rudý vous. Strnule zíral na Rhodana. Pak k němu přešel. Jeho adjutant Euten, který dosud bez hnutí postával u dveří, to už nevydržel, tasil paralyzátory a postavil se za tři zajatce, aby chránil Abra před případným útokem.

„Jak jste se tedy rozhodl, Rhodane?“ pištěl Lord.

„Měl bys souhlasit!“ sykl Atlan.

Rhodan by souhlasil i bez této pobídky. Lord a První Administrátor stáli tři metry od sebe. Rhodan viděl v očích svého protějšku čiré šílenství.

„Abro, přijímám vaši nabídku. V této souvislosti tu však zůstává celá řada technických problémů. Největší potíží vidím v tom, jak předám robotským jednotkám své velitelské impulzy.“

V tuto chvíli měl Abro světlý okamžik. „Tohle proberte s mými experty. Ale ne aby vás napadlo nás oklamat. Ta vaše ochota se mi začíná nelíbit!“

Bully bez respektu vyhrkl: „Důvěra nedůvěra, Abro! Jestli máme zvýšit bojovou sílu vaší flotily, tak musíme mít aspoň příležitost ji vidět na vlastní oči. Co můžete ztratit, Abro?“

Ani Rhodan, ani Atlan natož pak Bully ho neoslovovali jako Lorda.

„Lorde Abro!" zapištěl Abro.

Bully se postavil vedle Rhodana.

„Abro, myslíte se, pokud si myslíte, že žebráme o život. Pokud vám vycházíme vstříc, je to kvůli situaci. Takže - kde je ta slibovaná svoboda pohybu?"

Abro se na Reginalda Bulla podíval jako by ho viděl poprvé v životě.

Bully sraštil čelo. Pauzu, která vznikla, využil pro sebe.

„Trváme na tom, aby byl splněn další požadavek, Abro! V těchto prostorech, které jste nám dali k dispozici, je také místo pro Andrého Noira. Proč tu není s náma? Copak není dost zlé, že ho držíte v dlouhodobý narkóze? Chceme, abyste ho přivedli sem k nám."

„Musí dostávat umělou výživu," namítl Abro.

„To může dostávat i tady," odporoval Bully.

Rhodan podpořil Bullyho žádost poznámkou: „Abro, rozhodněte se. Máme už jen třináct dnů života!"

Lord se usmál. „Vy ale umíte blufovat. Ovšem my také. Dobrá, já vaše požadavky splním. Eutene... zařídte vše potřebné."

Pak se obrátil a odešel. Pobočník zastrčil zbraň a také opustil místnost. Dveře za sebou nezavřeli.

„Vida!" řekl Perry Rhodan a pohlédl na své druhy.

Z vedlejší místnosti tiše vyšel Melbar Kasom. Usmál se, když zjistil, že dveře nejsou zavřené. Představovaly pro ně nyní bránu k svobodě? Znamenaly záchranu?

Křižník PAND přešel do tranzice se zapnutým strukturálním kompenzátozem. Ve skladištích lodi bylo uloženo 10 000 tun vojenského materiálu.

Zpátky do normálního prostoru vplul ve směru do centra Galaxie. Jiggers nadával na nesnesitelné vedlejší účinky při tranzici.

PAND se řítila vesmírným prostorem rychlostí 0,85 rychlosti světla. Na monitoru bylo vidět studené světlo mnoha blízkých i vzdálených sluncí. Jiggers si toho nevšímal. Požadoval hvězdnou mapu. Jednalo se o speciální vyhotovení, které měl před poslední tranzicí zničit. „Rozpouštědlo!" požadoval. Zprava mu podali stříkací pistoli, pomocí které navlhčil mapu. Potáhla se průhledným filmem, který okamžitě uschnul. Poté se mapa zcela změnila. Všechny hvězdy zmizely, aby uvolnily místo mnoha novým. Jiggers vrátil pistoli zpět. Třidimenzionální obraz trochu mátl, ale Jiggers se vyznal.

„Souřadnice pro další tranzici jsou stanoveny!" ozvalo se. „Kdy skočíme?" zeptal se. „Za osmadvacet minut standardního času."

Během osmadvaceti minut musel vyřešit problém. Protože až vyskočí z příští tranzice, octnou se v místě, kde rebelům už několikrát předal válečný materiál.

Podle dohody tam měla nyní být naváděcí loď Neutralistů, která měla poslat na palubu PANDU řídicí komando pěti lidí. Podle dohody mělo těchto pět obsadit vyklizený můstek PANDU.

Jiggers se škodolibě ušklíbl, když si na tuhle dohodu vzpomněl.

Technici jeho posádky schovali na můstku malý zázrak, i kdyby si sem Neutralisté přinesli vlastní palubní počítač, bylo by jim to málo platné, protože by ho stejně museli připojit na energetický příkon z agregátů PANDU. Zmíněný zázračný stroječek uměl touto cestou vyhodnotit impulzy počítače a posléze přesně zrekonstruovat kurz lodi.

Byla to velmi jemná a citlivá práce... sebemenší chybička by však znamenala, že Vůdce nedá posádce PANDU protijed!

Zhruba pro třetinu posádky by to znamenalo jistou smrt!

Zatímco přemýšlel, Jiggers najednou věděl, co chce jeho spojový důstojník udělat.

„Zatím krátký impuls nevysílat!“ zvolal Jiggers.

Tento krátký impuls byl dohodnutý s čekající lodí Neutralistů. Deset minut před poslední tranzicí měl tak být ohlášen přilet PANDU.

Spojový důstojník se divil: „Já chtěl právě vysílat! Copak se děje?“

Jiggers promlouval přes palubní rozhlas. Povolal na můstek svých osm nejlepších techniků.

„Co se děje?“ znovu se zeptal spojový důstojník.

„To hned uslyšíte!“ Technici přišli, ale Jiggers je nepustil ke slovu. „Během hodiny potřebuji přístroj, který přilepíme na vnější povrch lodi, tento přístroj musí dokázat zaznamenat všechny souřadnice tranzic naší lodi. Ale ať to není žádná velká krabice. Při práci si vzpomeňte, co nám sliboval

Vůdce. Rád bych ještě trochu zestárnul. Vy ne?“

Všude, kde se Perry Rhodan, Bully a Atlan věnovali práci, bylo vidět i Mory Abroovou. Jakmile se u trojice Pozemšťanů objevil také ještě Ertrusan Kasom, ze všech směrů se vynořili mladí, zamračení rebelové, kteří nedávali ruce z držadel svých zbraní. Tohle byla tedy ta volnost pohybu, kterou jim slibovali!

Nemohli udělat ani krok, aniž by je zároveň nesledoval tucet očí. Jakmile se přiblížili k palubě nějakého křižníku nebo k hypervysílače, strážci tasili zbraně. Pozemšťané měli zakázáno vstupovat na palubu lodí všichni najednou. Nemohli mezi sebou prohodit ani pár slov, aby nebyli hned odposloucháváni. Jako by nestačilo, že svou práci vykonávají pod velkým psychickým tlakem a každou minutu v duchu proklínali Iratia Hondra!

Lodě, které našli na kosmodromu, byly zkrátka v nepopsatelném stavu. Výraz „létající rakve“ byl pro mnohé z nich ještě velmi lichotivý. Museli v duchu obdivovat odvahu Neutralistů, že s těmito loděmi nejenom létali, ale i bojovali a byli připraveni napadnout těžce ozbrojený Plophos.

Když se vrátili zpátky do svého apartmánu, aby si odpočinuli, hned je vyhledala Mory Abroová. Její hlas zněl tvrdě a nekompromisně, když oznamovala: „Naši agenti nám odvysílali zprávu, že nejpozději pozítří získají protijed. Víte, co to znamená?"

Muži mlčeli. Mory čekala na odpověď a když žádná nepřišla, odpověděla si sama: „Požaduji, abyste své síly plně nasadili a udělali vše, aby naše flotila mohla do akce. Jestli budete tuhle práci sabotovat, zničím protijed přímo před vašima očima, až ho tady budu mít!"

„Na to, že jste žena, máte neobyčejně něžné způsoby," konstatoval Rhodan.

„Ano? A co milióny Plophosanů, kteří sténají pod Hondrovou diktaturou? Tady jde o svobodu velkého, hrdého národa..."

„Tyhle fráze si nechť pro sebe," ostřeji vpadl do řeči Rhodan. „Jestli pro vás nebudeme pracovat, zavraždíte nás! Čí ruce pak budou krvavější - vaše nebo Hondrovy?"

Chvilí vypadala nejistě. Rhodanova otázka se jí dotkla. Okamžitě změnila téma.

„Rhodane, proč váš plán není podrobnější? Odevzdal jste mi neúplnou práci."

„Asi nejste příliš zkušená, slečno Abroová. Zkušený válečník by okamžitě poznal, že můj plán obsahuje v hrubých rysech vše podstatné. Ovšem dám vám v této souvislosti jednu dobrou radu. Až vaše flotila poletí do útoku na Plophos, raději zůstaňte tady s námi a nikam nelétejte. Budeme potom patřit mezi těch několik málo, kteří přežijí."

„To jsem si mohla myslet," ušklíbla se. „Vám se prostě nedá věřit. Jste nebezpečný člověk. Jinak byste nemohl být Prvním Administrátorem!" „Nestal jsem se jím ani prostřednictvím vraždění ani arogance a ani krvavými útoky na jiné národy. Nemluvila jste právě o miliónech utlačovaných Plophosanů? Nezmínila jste se však, že jich při vašem útoku milióny zahynou?"

„Nepřišla jsem si sem pro přednášku. Takže jak to bude? Budete pokračovat v práci nebo ne? Stačí pár signálů na Plophos a naši agenti přestanou pátrat po protijedu. Bude to pak pořád ještě vražda, Rhodane?" Bully cynicky poznamenal: „Tak tvrdý srdce, pod tak měkkou skořápkou!"

Mory Abroová se sice chvěla vzteky, ale neztrácela hlavu. Cítila, že ji ti muži chtějí vehnat do úzkých, ale sama se cítila, být dostatečně moudrá a silná, aby před nimi obstála.

Šlehma po Bullym pohledem a obrátila se na Rhodana: „Okamžitě se rozhodněte!"

Perry Rhodan cítil, že se nesmí podepsat pod realizaci svého plánu. Přestože v něm Neutralisty nepodvedl a přestože odvedl práci podle svého nejlepšího svědomí, věděl, že by se podílel na akci, kterou nesměl a nemohl schvalovat.

„Díky!" zachvěla se Mory. „To mi stačilo!"

Muži se dívali jak odchází.

Atlan poznamenal: „Já bych v té práci pokračoval, ale nesměli bychom mít pořád v zádech ty strážce..."

„Souhlasím," řekl Rhodan, jenomže pak se zase ponořili do úvah o tom, jestli agenti Neutralistů opravdu seženou protijed.

Moc tomu nevěřili.

Let PANDU proběhl bez mimořádných událostí. Co si domnělý Pand-Ar při posledním jednání s rebely dal za podmínky, bylo ze strany Neutralistů splněno.

PAND stál na jediném kosmodromu v Badunu. Pand-Ar a jeho posádka směli zpátky na svůj můstek. Komando rebelů opustilo palubu.

Alfréd Jiggers alias Pand-Ar se zběžně rozhlédl po můstku. Prozatím se dohodl se svými čtyřmi muži, aby se ničeho nedotýkali a aby si nevšíмали ani speciálního přístroje, přilepeného v nejvyšším bodě doutníkovitého trupu lodi.

Ještě nevěděli, kde jsou na jejich můstku umístěny odposlouchávací štenice, které měly rebely informovat o dění na můstku.

Nyní je čekaly dlouhé hodiny plné napětí. Posádka však byla na takové situace zvyklá. Bezproblémový let je ukonejšil.

„Půjdu k Lordovi na audienci," vysvětloval Pand-Ar. „Kdyby se mezitím něco odehrálo, zastihnete mě přes vysílačku. Především hlídejte jednu věc: Ze zboží nevydáme ani šroubek, dokud nebudeme mít v rukou alespoň třetinu z celkové sumy."

To bylo jednání, typické pro Skokany.

Alfréd Jiggers ve skokanské masce klidnými kroky opustil svou loď. Zachvěl se chladem, když mu ve vstupu zavanul do tváře vítr. Mimoděk zvedl hlavu a zahleděl se na hvězdné nebe. To, co Vůdce a mnoho jeho spolupracovníků odhadovali, se nyní potvrdilo. Tento svět se nacházel v blízkosti centra Mléčné dráhy.

Jiggers si všiml, že s jeho PAND přistáli stranou od ostatních lodí. Věděl, proč to rebelové udělali. A pak taky spatřil kordon kluzáků kolem své lodi. Pod maskou se tomu musel pousmát. S těmito opatřeními by si snadno poradil, kdyby chtěl...

Jeden z kluzáků se odlepil od země a plul k němu. Přistál kousek od něj. Vstup se otevřel a jeden z Neutralistů se ho zeptal interkosmem: „Kdo jste? Kam chcete jít?"

„Jsem patriarcha Pand-Ar, majitel této lodě. Chtěl bych navštívit Jeho Lordstvo."

„Galaktický pas?"

Jiggers sáhl do kapsy a podal rebelovi svůj pas.

Ten ho jen krátce prohlédl. „Nastupte si, Pand-Are!"

Agent Iratia Hondra nastoupil a uvelebil se v kluzáku. Byl přesvědčen, že dobře odhadl počet křižníků na kosmodromu. Město ho trochu překvapilo, bylo mnohem menší než jaké si ho představoval.

Kluzák měkce přistál před hradem.

„Tak jsme tady," řekl rebel a pak už jen ukázal k portálu.

Jiggers vystoupil a hned si všiml kopulí na střeše podkovovité budovy. Zapsal si do paměti: Paprsková děla velké kapacity. Za portálem musel ještě jednou předložit pas. Byl vyzván, aby počkal.

Tak čekal.

Ani ho nepřekvapilo, když mu sdělili, že Jeho Lordstvo nemá během následující hodiny čas. Nemohl ale vědět, že Kositch Abro ve své pracovně honí mouchy.

„Počkám rád," odvětil Pand-Ar.

„Jestli chcete, můžete si promluvit se slečnou Mory Abroovou, dcerou Jeho Lordstva, Pand-Are."

Předvedl se jako Skokan, kterého zajímají jenom peníze. „Pokud má slečna zmocnění vypisovat šeky pro pokladnu, pak si s ní popovídám velmi rád."

Po chodbě přicházeli tři muži, mířili k portálu. Alfréd Jiggers měl opravdu co dělat, aby na sobě nedal znát úžas.

Ve vzdálenosti tří metrů ho minuli Perry Rhodan, Reginald Bull a Atlan, zběžně na něj pohlédli a pokračovali v rozhovoru.

Jiggers ihned pochopil, co to znamená, když jsou tady tihle tři. I když měli za pár dní zemřít, mohli mezitím pro rebely vykonat spoustu práce. Jiggers kombinoval správně. Po Galaxii se moc dobře vědělo jak geniálními organizátory a taktiky jsou tihle tři muži. Rázem mu došlo, že nebezpečí, které odtud hrozí Plophosu, prudce vzrostlo a že nyní je větší než jaké by čekal i ten největší pesimista z Hondrova okolí.

Vůdce musel být co možná nejrychleji informován!

Zatímco Jiggers takhle přemýšlel, nezávazně si povídal s Neutralistou, který ho vedl dlouhou chodbou. Nyní se zastavili před velkými dveřmi a Neutralista ho požádal, aby počkal.

Netrvalo dlouho a byl vyzván, aby vstoupil.

„Kontrola!" řekl jeden z mužů, kteří mu zastoupili cestu.

Prohledávali ho kvůli zbráním. Jiggers sice u sebe neměl paprskomet, ale ozbrojen byl. Měl při sobě dokonce tři zbraně - speciální výroby. Jako zbraně nerozeznatelné.

A na Badunu je neznali.

Jiggers směl vstoupit do další místnosti.

Krásnou mladou ženu, se kterou tam setkal, znal jenom z fotografií. Byla to Mory Abroová, Lordova dcera.

„Co jste přivezl, Pand-Are?" zeptala se kráska, aniž by dala najevo, že se jí ten člověk hnusí.

„Všechno, co vaši lidé objednali, slečno Abroová. Až na jedinou výjimku jsem během posledních let dodal všechno, co Lordstvo požadovalo. Často bylo velmi složité ty věci sehnat."

Přerušila ho. „O vašem přiletu jsme věděli. Z jakého důvodu jste chtěl mluvit s Jeho Lordstvem, Pand-Are?"

Její chlad na něj nijak nepůsobil. Klidně odpověděl: „Při poslední objednávce bylo dohodnuto, že dostanu třetinu z celkové sumy, až tady PAND přistane. Chtěl bych teď ty peníze vidět. A kromě toho bych mu chtěl připomenout, že nám slíbil,

že se u vás moje posádka může porozhlédnout po obchodních možnostech, abychom odtud nemuseli letět prázdní..."

„My Neutralisté své slovo držíme, Pand-Are!" řekla příkře. „Ale v dohodách, které mi jsou známy, není stanoveno, že byste se mohli pohybovat bez dozoru."

„Vy nedůvěřujete člověku, který vás po dlouhá léta zásobuje embargovaným zbožím, které se dá v Galaxii sehnat jenom opravdu těžko?" zlobil se Jiggers.

Ale dívka se nedala vyvést z míry: „My cizincům nedůvěřujeme! To je náš princip, Pand-Are! Počkejte v předpokoji, dokud se vám neřekne, že si máte přijít pro ty peníze."

Alfréd Jiggers na to nic neříkal.

Zítra tady už nebude žádná Mory Abroová, nebude tu žádný Lord Kositch Abro, nebudou tu ani rebelové.

Zítra touhle dobou se na tenhle úkryt vrhne Modrá garda a zničí ho!

Během hodiny chtěl odvysílat krátký impuls na Plophos. Až ho bude mít Vůdce rozšifrovaný na stole, zjistí si, kde tahle planeta leží.

Ertrusan Melbar Kasom přišel, kdy chtěl a odcházel, kdy chtěl. Během posledních dní se Rhodan, Atlan a Bully občas sami sebe ptali, kdy Ertrusan vůbec spí. Zdálo se, že je nepřetržitě na nohou. Zatím neprozradil, co hledá a bylo nebezpečné se ho na to ptát, protože všetečné strážce pořád číhaly nablízku.

Rhodanovi muži právě testovali vyřazenou loď Těžkých Skokanů a sledovali, jak naráz přestávají fungovat všechny absorbéry přetlaku, když se mezi nimi objevila Mory Abroová.

Reginald Bull ve stejnou chvíli pomyslel na protijed. „Vaši agenti už ho přivezli?" zeptal se pln očekávání.

Ani se na něj nepodívala. Hrdě ho minula. Rhodan s Atlanem věděli, že přišla, ale vědomě si jí nevšíмали. Zastavila se za nimi, dívala se jim přes rameno a sledovala, co dělají.

Rhodan právě snímal kryt z ovládacího panelu. Připadal si o sto padesát let mladší, jako v dobách, kdy lidé létali s podobnými kocábkami.

Atlan kontroloval spojení s palubním počítačem. Výpadek absorbérů přetlaku mohl být vyvolán pouze nějakou poruchou, jejíž příčina vznikla na můstku. Každý dobře věděl, co by takový výpadek znamenal během letu. Náhlý, mnohásobný přetlak by nikdo nepřežil!

„Opatrně!" varoval Rhodan Atlana, protože počítač byl zapnutý.

Atlan krátce vzhlédl. „Proč, Perry? Jestli zemřu teď nebo za osm dní, to je přece jedno, ne?"

Rhodan na to nic neřekl. Někdy i on sám považoval za nesmyslné vymlouvat přátelům konstatování blízkosti smrti. Jeden den za druhým ubíhaly a jejich naděje se scvrkávala.

Nebylo by lepší udělat všemu rázný konec?

„Proč nenecháte tuhle práci dělat naše techniky?" zeptala se Mory.

Rhodan se soucitně pousmál. „Sama nejlíp víte jak by to asi dopadlo.”

Svraštila čelo. Měl pravdu. Raději změnila téma: „Pojďte se mnou. Dorazila velká zásilka zboží. Chci, abyste mi potvrdil, zeje v pořádku.”

„Vaše důvěra v naše schopnosti mi lichotí, slečno!”

„Asi si něco namlouváte, Rhodane!”

„Tak proč mě sebou chcete?”

Začervenala se. Bylo na ní vidět, že neví, co na to říct. Rhodan jí ukázal záda a dál se vrtal v ovládacím panelu. Mory přidala do kroku. Šla pryč.

Mory Abroová se pořád ještě zlobila, když vtrhla do otcova hradu, na chodbě odstrčila Eutenu, na nic se neptala a vřítela se do Lordovy pracovny. Teprve tam se zarazila. .. a zírala na otce, který právě honil a zabíjel mouchy sipany.

Když po dlouhých vteřinách otec stále nereagoval na její oslovení a pořád úporně zabíjel mouchy, nepochopila, proč teď i ona nepřišla o rozum.

Když po chvíli vyšla ven na chodbu a zavřela za sebou poslední dveře, vypadala jako těžce nemocná. Její hlas zněl cize, oči byly bez lesku. Byla nachýlená kupředu, jako by na zádech nesla těžký náklad. „K mému otci nikdy nikoho nepouštějte, když vám to přikáže. Zapište si to za uši, Eutene. Rozuměl jste?”

Nechtěla slyšet jeho odpověď.

Euten se za ní díval a myslel si: Vypadá strašně stará.

Melbar Kasom měl víc trpělivosti než všichni strážci na Badunu. Taky měl lepší nervy. Vedl na Badunu na vlastní pěst válku nervů. Systematicky unavoval strážce, kteří mu měli bránit v přístupu do určitých oblastí.

Paličatě a důsledně se stokrát denně snažil vstoupit do zakázaných zón a byl stokrát denně vykázan. Rebelové přitom za ním museli běhat, protože jinak by jeho dlouhým krokům nestačili.

Už tímto způsobem vyřídil třetí jednotku stráží.

Když se poprvé pokusil vylézt ke kopulím na střechu paláce, skutečně ho vážně ohrozili. Když se o to pokusil potřicáté, už to nebylo tak zlé. Melbar Kasom jim nic neříkal ani nevysvětloval. Ale dobře poslouchal, co říkají oni. Mnohý strážný toho během dne řekl hodně, co mohlo Ertrusana zajímat.

Neuniklo mu ani slovíčko. Tímto způsobem zjistil mnoho důležitých věcí. Neutralisté by byli zděšeni, kdyby tušili, že až na drobnou odchylku zná přesné galaktické souřadnice jejich sluneční soustavy.

Stejně tak se podobným způsobem dozvěděl, že je Badun 51 134 světelných let daleko od Země, zatímco planeta Greendoor je vcelku blízko - 7 613 světelných let odtud!

Ertrusan byl na svá zjištění pyšný. Však ho taky stály kopec námahy.

Rhodan, Atlan a Bully překvapeně vzhledli, když ho viděli přicházet. Během uplynulých čtyř dní ho viděli dohromady pět minut. Jeho bezvýrazná opálená tvář nic neprozrazovala.

„Šéfe, mohl bych vidět Andrého Noira?“ zeptal se a zmizel ve vedlejší místnosti.

„Náš bezvědomý hypno mu přirostl k srdci,“ řekl Bully.

Ertrusan zůstal dlouho pryč. Když pak zase přišel a klesl do křesla, které pocházelo z jedné lodi Těžkých, vzdychl a zeptal se: „Pane, jak se jmenovalo to božstvo, které bylo uctíváno na Burbanu přesně v pravé poledne a o kterém si lidé mysleli, že létá po nebi? Celý den přemýšlím a nemůžu si vzpomenout.“

Melbar Kasom zamrkal a mohla to v tu chvíli být náhoda, jenomže nebyla.

Nikdo neznal planetu, která by se jmenovala Burban, nikdo nikdy neslyšel o božstvu, které by bylo uctíváno v pravé poledne. To všechno byla šifra, ze které zůstal důležitý pouze časový údaj: Pravé poledne!

Rhodan, Bully i Atlan rázem pochopili, že Ertrusan objevil možnost útěku, ale protože byli neustále pod dohledem, nedali nic najevo. Pustili se do stejně tajemné debaty a čím déle si povídali, tím jasnější jim byl Kasomův plán útěku.

Ve dvoře hradu stál pod plastikovou fólií ke startu připravený vesmírný člun! Hlídal ho tři roboti. Zítra v pravé poledne se podle Kasomova návrhu měli pokusit o útěk.

„Šéfe, byl jsem se podívat na Andrého Noira. Dokonce jsem ho vzal do náručí, abych zjistil, kolik váží. Zdá se, že ho Neutralisti živí dobře.“

Tahle věta znamenala, že Ertrusan hodlá Noira přepravit do člunu.

Nový plán útěku však přinesl řadu otázek. Jak chtěl Kasom přenést Noira z hradu? Jak chtěl přemoci strážce?

Vyplatí se vůbec takový pokus o útěk, jen pár dnů před smrtí?

Rhodan dal najevo, že to musí promyslet. Krátce nato se odebrali na lůžka, aby se vyspali, ale nikdo z nich nemohl usnout.

Ani Alfréd Jiggers na PANDU nemohl usnout.

Jakkoli byl zpočátku spokojený, že celá akce probíhá tak snadno, teď se dostavil neklid, který z hodiny na hodinu narůstal.

Už dvě hodiny po přistání na Badunu odeslala hypervysílačka PANDU smluvený krátký impuls na Plophos. V této zprávě byla uložena všechna data, která získal. Byla tam i informace o přítomnosti Rhodana a jeho mužů.

Měli štěstí, rebelové jejich signál nezachytili.

Jiggers se neklidně převaloval na lůžku, v duchu se stále ptal, co mohl udělat špatně, že vůdcova flotila ne a ne přiletět.

Nevěděl, jestli odvyšílané souřadnice došly v pořádku, nevěděl, co bude, nevěděl ani jak daleko jsou obě soustavy od sebe. Jak se měl chovat? Nedokázal se rozhodnout.

Plynula jedna noční hodina za druhou a jeho neklid vzrůstal. Kdy a odkud přijde smrtící nebezpečí?

Probudit se s myšlenkou na fakt, že vás čeká jenom sedm krátkých dní života, to není nijak krásné probuzení.

Rhodan byl už svými přáteli očekáván. On měl rozhodnout, jestli se plán Melbara Kasoma uskuteční. Když se s nimi pozdravil, řekl: „Nejdřív ukončíme práce, které jsme včera nedodělali a pak se podíváme na materiál, který přivezl ten Skokan. Anebo obráceně? Jsem pro, abychom nejdřív připravili ten křížník ke startu a pak abychom přemýšleli, jestli nepoužít nějaké náhradní díly.“

V těchto větech bylo skryto Rhodanovo rozhodnutí. Znamenalo to, že souhlasí, aby byl v pravé poledne uskutečněn Ertrusanův odvážný plán.

Mory Abroovou od včerejšího dne pronásledovala myšlenka, že její otec je asi psychicky nemocný. Od chvíle, kdy ho viděla v pracovně honit sipany, jí najednou bylo mnohé jasné. Otec měl prostě pravidelné záchvaty.

Neklidně přecházela po místnosti. Neměla by se svěřit alespoň adjutantovi Eutenovi? Nebo snad už věděl víc než ona?

Vyhledala ho.

„Kde je Jeho Lordstvo, Eutene?“

„Ve své pracovně. Očekává páriu Pand-Ara a čtyři další členy posádky, slečno Abroová.“

„Kdy?“

„Porada začíná v jedenáct hodin.“

„Aha...“ řekla, přešla ke zdi, v určitém místě se jí dotkla a pak se vrátila. „Nezapomeňte hned zase zapnout kontrolní zařízení, Eutene, a teď mě dobře poslouchajte...“

Mladý důstojník byl dobrý posluchač. Občas přitakal, jako by tím chtěl říct: Tohle jsem tušil.

„...Eutene, vy víte, co je ve hře. Kdyby se v současné situaci zveřejnilo, že Jeho Lordstvo onemocnělo, bylo by to zlé. Nás dva tedy čekají důležité úkoly. Vy nesmíte dopustit, aby se kdokoliv dozvěděl o otcově nemoci. Já budu za něj rozhodovat.“

Víte přece, že jakmile se Rhodan a jeho muži ztratili, Spojené Impérium se začalo rozpadat. Kdyby naši lidé zjistili, že mají nemocného vůdce, zpanikařili by stejným způsobem jako Pozemšťané a nepřátele by to jen posílilo. Mohu se na vás spolehnout?“

„Ano, slečno Abroová,“ odpověděl pevným hlasem a podíval se jí do očí. „Bohužel pro vás mám zprávu, která pravděpodobně nebude příznivá. Melbar Kasom se poslední dobou choval podivně. Naši experti zrekonstruovali všechny jeho obchůzky a došli k závěru, že si prohlížel náš vnitřní obranný okruh. Přitom

objevil i skrytý vesmírný člun. Tuto zprávu jsem dostal před několika minutami. Co s tím, slečno Abroová?"

Mory kývla a přísně řekla: „Zpětinasobit střežení našich hostů. Ale nesmějí si toho všimnout."

„A když se pokusí o útěk? Jak se pak mají naši lidé zachovat?"

„Vy se ptáte, Eutene? Mimochodem: Zesilte i střežení toho Skokana a jeho lidí. Nevěřím jim. Kde teď najdu Rhodana?"

„Ještě pořád nic?" zeptal se Alfréd Jiggers svého spojového důsojníka. Ten zavrtěl hlavou.

Agent se podíval na hodinky. Dvacet minut před jedenáctou. V jedenáct hodin byl smluven s Lordem Abroem. Měl s ním prodebatovat koupi nezpracovaného kovu bilan. Zvláštní polosuroviny, která se nedala normální cestou zpracovat. Rebelové objevili na Badunu její ložiska a nevěděli si s ní rady.

Jiggerse tento kov v podstatě ani nezajímal. Ale musel udržovat zdání. Ale teď zrovna se mu k Lordovi moc nechtělo. Mnohem raději by zůstal sedět u svého spojového důsojníka a čekal by na signál, který ohlašuje přilet plophoské bojové flotily.

„Ještě pět minut," řekl.

Čekal marně. Žádný signál nepřišel.

„Kdo ví, jak může být Badun od naší soustavy daleko," poznamenal důsojník. „Možná, že flotila dorazí zítra."

„Musím za Lordem..." pokrčil rameny agent a opustil svou loď.

V jedenáct seděl u Lorda v pracovně. Musel se chovat jako Skokan. Nechal Jeho Lordstvo vypovídat a pak začalo zdoluhavé, nudné vyjednávání ohledně prodeje a nákupu bilanu. Agent se přitom neustále díval na hodinky. Když bylo jedenáct hodin čtyřicet minut a Lord pořád ještě žvanil, agent tiše a netrpělivě vzdychl.

A od této chvíle události nabraly spád.

Bully s Allanem si myli ruce. Na tomto křižníku byli hotoví. Opravili, co se dalo.

Společně s Rhodanem pak starý kulovitý křižník opustili. Do poledne chyběla ještě hodina. Měli čas. Kluzák je dopravil do Lordstownu a k hradu, ale sotva se uvelebili ve svém obydlí, vtrhla dovnitř Mory Abroová a zuřila.

Natáhla ruku a ukázala na Kasoma: „Tenhleten pán neopustí tyhle prostory. Vás ostatní rozmístím jednotlivě na různých místech a nechám vás tam tak dlouho hnít, dokud vás nepřejde chuť na útěk!"

„To ale neuděláte Neutralistům dobrou službu," klidně namítl Rhodan.

„Takže vy nezapíráte, že jste plánoval útěk?"

„Se ženami se nehádám. Ženy mají přece vždycky pravdu, ne? To jste nevěděla, slečno Abroová?" pobaveně dodal Rhodan.

Uklidnila se. Cítila, že nad ním má navrch.

„Je mi jedno, co si myslíte o ženách, ale určitě ještě budete na tyhle chvíle myslet, až přijde vaše poslední hodinka. Vůdci jste utekli, ale mně neutečete stejně jako neutečete smrti! Na to se spolehněte!"

Bylo jedenáct hodin čtyřicet minut, když to řekla.

Od této chvíle události nabraly spád.

Alfréd Jiggers jako jediný chyběl na můstku PANDU, jinak byla posádka lodi kompletní. Plophosané mlčky naslouchali šumění v hyperkomu a čekali na signál. Čas ubíhal jen velmi pomalu.

„Možná, že flotila dorazí až zítra," řekl jeden z mužů. „Ted' ještě třeba..."

Další větu nedořekl. Oscilograf krátce zablikal. Z reproduktoru vyšel krátký signál. Muži strnule seděli před přijímačem.

Byl to impuls, na který všichni čekali?

V mžiku měli jeho rozluštění:

Odvysílat naváděcí signál! 354663!

„To nemůže být pravda!" zoufale zvolal spojař. „To je přece jasná sebevražda!" Rozhlížel se po ostatních. Mlčeli. Zvolal: „Tak přece něco řekněte! Nemůžu odvysílat naváděcí signál. Do deseti vteřin nás rebelové najdou. A pak...?"

V tu chvíli skočil do pilotního křesla muž od zaměřovačů. Stiskl tlačítko palubního rozhlasu a zvolal: „Uzavřít vstupy. Pozor. Za třicet vteřin startujeme...!"

Spojový důstojník ho popadl za ramena a vyhodil ho z křesla. Pak zařval do palubního rozhlasu: „Vstupy zůstanou otevřené. Žádný start se nekoná! Jiggerse v tom nenecháme! Ted' odvysílám naváděcí signál, který požaduje flotila! Má někdo námítky?"

Bylo jedenáct hodin čtyřicet minut, když z paluby PANDU odešel naváděcí signál.

Poplašný stupeň číslo jedna!

Všechny sirény nad Lordstownem hlásily jedno jediné: Útok z vesmíru!

Každý rebel věděl, co to znamená: Iratio Hondro objevil jejich úkryt!

Lord Kositch Abro vyskočil zpoza psacího stolu a utíkal ke dveřím. Daleko se však nedostal, protože Alfréd Jiggers tasil zbraň, maskovanou jako videofon a jedním jediným výstřelem ukončil Lordův život...

Pak se ale rozletěly dveře a do místnosti se vřítily bojovní roboti s pobočníkem Eutenem v patách. Ten zemřel ve stejnou chvíli jako Alfréd Jiggers. Přestřelka netrvala dlouho. Hondrův nejlepší agent už nemusel myslet na sérum s protijedem.

PAND explodovala v ošklivém bílém plameni. Zdroj naváděcího paprsku přestal existovat, ale nadále se nad Badunem vznášelo nebezpečí a vteřinu za vteřinou bylo větší a větší. Z meziprostoru vylétalo několik tisíc vůdcových lodí a vrhlo se na základnu rebelů.

Badun pomalu zanikal v orgii ran, záblesků a vytí sirén.

Při prvním zavytí sirén se Mory Abroová zarazila a zůstala stát jako zkamenělá. Vytřeštila oči a chvíli zírala do prázdna. Zato Rhodanovi muži reagovali okamžitě.

„To je útok!“ zařval Bully na dívku. „Zůstaňte tady!“

Ozývaly se ohlušující výbuchy a podlaha se chvěla. Hrad se zapotácel. Prohnala se jím první tlaková vlna a následovaly další. Do místnosti vstoupil Ertrusan. V náruči nesl bezvědomého Noira.

„Šéfe, rychle k člunu“ volal a přitiskl k sobě i dívku, která kolem sebe mlátila a kopala jako zdívočelé zvíře.

Vesmírný člun byl zasypán troskami plastobetonu. Nebyla naděje, že ho uprchlíci budou moci použít. Teď šlo o vteřiny.

Opodál stál obyčejný kluzák. Bully do něj naskočil, ostatní ho následovali a Rhodan bleskurychle nastartoval a zvedl letoun k nebi.

To se nemohlo podařit! V záplavě ohně a žáru, který se snášel z nebe! Hlavní město rebelů hořelo a kluzák prolétl ohnivým mračnem nad ním. Jeho posádka zadržovala dech... ale kluzák nápor nespoutané energie vydržel.

Namířili si to k horám v naději, že tam najdou úkryt, ale sotva nabrali kurz, pustila se za nimi jedna z plophoských lodí. Pronásledovala je, střílela po nich, ale očividně je nechtěla zničit. Její paprsky je mýjely...

Melbar Kasom aktivoval hypervysílačku kluzáku a na frekvenci USO odvysílal souřadnice Badunu. Všechno se to seběhlo velice rychle...

Kluzák přistál na horské vyvýšenině a otevřel výstup. Bully spatřil vchod do jakési jeskyně a vybídl ostatní, aby ho následovali, jenomže loď pronásledovatelů kolem nich utvořila ohnivý kruh, kterým se nedalo projít.

Byli v pasti.

Z nebe se k nim snášeli bojovní roboti.

„Ano ano,“ řekl Rhodan. „Člověk si nesmí od života slibovat příliš mnoho... ale... co je to?“

Rhodan si mnul ruce. „Mám nějakou oční vadu? Vidíte jak nás obklopuje třpytivé mihotání vzduchu?“

Neviděli nic, viděli jen, že bojové stroje klesají přímo k nim.

Rhodan uskočil stranou a vylezl na nejbližší balvan. Skalní plošina, na které ve svém zoufalství přistáli a která připomínala malý horský kotol, se stále intenzivněji zaplňovala jakousi stříbřitou mlhou.

Teď si toho všimli i Bully s Atlanem.

„Velký Bože, co to je? Nová zbraň Plophosanů?“ divil se Bully.

„Kde je ten křížník?“ zaúpěl vedle něj Arkonidan.

V Rhodanovi se cosi sevřelo. Melbar Kasom, Mory Abroová a André Noir mu zmizeli přímo před očima! Jako by se vypařili!

Zaútočili snad Plophosané pomocí nějaké neznámé zbraně?

Už ani nehlesl, když sledoval jak se i Bully a Atlan rozplývají v té mlze.

Potom pocítil i on neviditelný útok. Přišlo to ze všech stran. Ztratil vědomí.

Kurt Brand PLAMENY NAD BADUNEM
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 185
Z německého originálu *Flammen Über Badun*, vydaného nakladatelstvím Verlag
Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kufák
Vydal jako svou tisící sedmistou dvanáctou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.,

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická
skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvožděanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA
a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel/Fax
004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH
= 21,90 Kč